

A János írása szerint való szent evangéliom

1.

1. Kezdetben vala az Íge, és az Íge vala az Istennél, és Isten vala az Íge.
2. Ez kezdetben az Istennél vala.
3. Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, a mi lett.
4. Ő benne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága;
5. És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt.
6. Vala egy Istentől küldött ember, kinek neve János.
7. Ez jött tanúbizonysággul, hogy bizonyosságot tegyen a világosságról, hogy mindenki higgyen ő általa.
8. Nem ő vala a világosság, hanem jött, hogy bizonyosságot tegyen a világosságról.
9. Az igazi világosság eljött volt már a világba, a mely megvilágosít minden embert.
10. A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt.
11. Az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadák be őt.
12. Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, a kik az ő nevében hisznek;
13. A ki nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek.
14. És az Íge testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya megszülöttjének dicsőségét), a ki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.
15. János bizonyosságot tett ő róla, és kiáltott, mondván: Ez vala, a kiről mondám: A ki utánam jó, előttem lett, mert előbb volt nálamnál.

Ján. 1,27., Ján. 1,30.

16. És az ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért.
17. Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett.
18. Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, a ki az Atya kebelében van, az jelentette ki őt.
19. És ez a János bizonyágtétele, a mikor a zsidók papokat és Lévitákat küldöttek Jeruzsálemből, hogy megkérdezzék őt: Kicsoda vagy te?
20. És megvallá és nem tagadá; és megvallá, hogy: Nem én vagyok a Krisztus.

Ján. 3,28.

21. És kérdezék őt: Kicsoda tehát? Illés vagy-é te? És monda: Nem vagyok. A próféta vagy-é te? És ő felele: Nem.
22. Mondának azért néki: Kicsoda vagy? Hogy megfelelhessünk azoknak, a kik minket elküldöttek: Mit mondasz magad felől?
23. Monda: Én kiáltó szó vagyok a pusztában. Egyengessétek az Úrnak útját, a mint megmondotta Ésaiás próféta.

Ésa. 40,3.

24. És a küldöttek a farizeusok közül valók voltak:
25. És megkérdeék őt és mondának néki: Miért keresztelsz tehát, ha te nem vagy a Krisztus, sem Illés, sem a próféta?
26. Felele nékik János, mondván: Én vízzel keresztelek; de köztetek van, a kit ti nem ismertek.
27. Ő az, a ki utánam jó, a ki előttem lett, a kinek én nem vagyok méltó, hogy saruja szíjját megoldjam.

Ján. 1,15., Ján. 1,30., Mát. 3,11.

28. Ezek Béthabarában lettek, a Jordánon túl, a hol János keresztel vala.
29. Másnap látá János Jézust ő hozzá menni, és monda: Ímé az Istennek ama báránya, a ki elveszi a világ bűneit!

Jel. 5,12., Ésa. 53,7.

30. Ez az, a kiről én ezt mondám: Én utánam jön egy férfiú, a ki előttem lett, mert előbb volt nálamnál.

Ján. 1,15., Ján. 1,27.

31. És én nem ismertem őt; de hogy megjelentessék Izraelnek, azért jöttem én, a ki vízzel keresztelek.
32. És bizonyosságot tőn János, mondván: Láttam a Lelket leszállani az égből, mint egy galambot; és megnyugovék ő rajta.

Mát. 3,16., Márk. 1,10., Luk. 3,21.

33. És én nem ismertem őt; de a ki elküldte engem, hogy vízzel kereszteljek, az mondá nekem: A kire látod a Lelket leszállani és rajta megnyugodni, az az, a ki keresztel Szent Lélekkel.

Mát. 3,11., Csel. 1,5.

34. És én láttam, és bizonysgot tettem, hogy ez az Isten Fia.

35. Másnap ismét ott állt vala János és kettő az ő tanítványai közül;

36. És ránézvén Jézusra, a mint ott jár vala, monda: Ímé az Isten Báránya!

Ján. 1,29.

37. És hallá őt a két tanítvány, a mint szól vala, és követék Jézust.

38. Jézus pedig hátrafordulván és látván, hogy követik azok, monda nekik:

39. Mit kerestek? Azok pedig mondának néki: Rabbi, (a mi megmagyarázva azt teszi: Mester) hol lakol?

40. Monda nekik: Jőjjetek és lássátok meg. Elmenének és megláták, hol lakik; és nála maradának azon a napon: vala pedig körülbelül tíz óra.

41. A kettő közül, a kik Jánostól ezt hallották és őt követték vala, András volt az egyik, a Simon Péter testvére.

Mát. 4,18.

42. Találkozáék ez először a maga testvérével, Simonnal, és monda néki: Megtaláltuk a Messiást (a mi megmagyarázva azt teszi: Krisztus);

43. És vezeté őt Jézushoz. Jézus pedig reá tekintvén, monda: Te Simon vagy, a Jóna fia; te Kéfásnak fogsz hivatni (a mi megmagyarázva: Kőszikla).

Mát. 16,18., Mát. 16,19.

44. A következő napon Galileába akart menni Jézus; és találkozáék Fileppel, és monda néki: Kövess engem!

45. Filep pedig Bethsaidából, az András és Péter városából való volt.

Ján. 12,21.

46. Találkozáék Filep Nátánaellel, és monda néki: A ki felől írt Mózes a törvényben, és a próféták, megtaláltuk a názáreti Jézust, Józsefnek fiát.

1 Móz. 3,15., 1 Móz. 22,18., 1 Móz. 49,10., 5 Móz. 18,15., 5 Móz. 18,18., 2 Sám. 7,12., Ésa. 4,1., Ésa. 7,14., Ésa. 9,6., Ésa. 40,10., Ésa. 40,11., Ésa. 53,1., Ésa. 53,12., Jer. 23,5., Jer. 33,14., Jer. 33,15., Ezék. 34,23., Ezék. 37,24., Dán. 9,24., Mik. 5,2., Zak. 6,12., Zak. 6,13., Zak. 9,9.

47. És monda néki Nátánael: Názáretből támadhat-e valami jó? Monda néki Filep: Jer és lásd meg!

Ján. 7,41.

48. Látá Jézus Nátánaelt ő hozzá menni, és monda ő felőle: Ímé egy igazán Izráelita, a kiben hamisság nincsen.

49. Monda néki Nátánael: Honnan ismersz engem? Felele Jézus és monda néki: Mielőtt hitt téged Filep, láttalak téged, a mint a fügefa alatt voltál.

50. Felele Nátánael és monda néki: Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy az Izráel Királya!

Zak. 9,9.

51. Felele Jézus és monda néki: Hogy azt mondám néked: láttalak a fügefa alatt, hiszel? Nagybokat látsz majd ezeknél.

52. És monda néki: Bizony, bizony mondom néktek: Mostantól fogva meglátjátok a megnyilt eget, és az Isten angyalait, a mint felszállnak és leszállnak az ember Fiára.

1 Móz. 28,12., Mát. 4,11., Márk. 1,13., Luk. 22,43.

2.

1. És harmadnapon menyegző lón a galileai Kánában; és ott volt Jézus anyja;

2. És Jézus is meghivaték az ő tanítványaival együtt a menyegzőbe.

3. És elfogyván a bor, a Jézus anyja monda néki: Nincs boruk.

4. Monda néki Jézus: Mi közöm nekem te hozzád, oh asszony? Nem jött még el az én óráim.

5. Mond az ő anyja a szolgáltnak: Valamit mond néktek, megtegyétek.

6. Vala pedig ott hat kőveder elhelyezve a zsidók tisztálkodási módja szerint, melyek közül egybe-egybe két-három métréta fér vala.

Márk. 7,3.

7. Monda nekik Jézus: Töltsétek meg a vedreket vízzel. És megtölték azokat színig.

8. És monda nekik: Most merítsetek, és vigyetek a násznagynak. És vittek.

9. A mint pedig megízlelé a násznagy a borra lett vizet, és nem tudja vala, honnét van, (de a szolgák tudták, a kik a vizet merítik vala), szólítja a násznagy a vőlegényt,
10. És monda néki: Minden ember a jó bort adja fel először, és mikor megittasodtak, akkor az alábbvalót: te a jó bort ekkorra tartottad.
11. Ezt az első jelt a galileai Kánában tevé Jézus, és megmutatá az ő dicsőségét; és hívének benne az ő tanítványai.
12. Azután leméne Kapernaumba, ő és az ő anyja és a testvérei és tanítványai; és ott maradának néhány napig,
13. Mert közel vala a zsidók husvétja, és felméne Jézus Jeruzsálembe.
2 Móz. 12,3., 2 Móz. 12,6., 2 Móz. 12,14., 2 Móz. 12,20.
14. És ott találá a templomban az ökrök, juhok és galambok árúsait és a pénzváltókat, a mint ülnek vala:
15. És kötélből ostort csinálván, kiűzé mindnyájokat a templomból, az ökröket is a juhokat is; és a pénzváltók pénzét kitölté, az asztalokat pedig feldönté;
16. És a galambárúsoknak monda: Hordjátok el ezeket innen; ne tegyétek az én Atyámnak házát kalmárság házává.
17. Megemlékezének pedig az ő tanítványai, hogy meg van írva: A te házadhoz való féltő szeretet emészt engem.
Zsolt. 69,10.
18. Felelének azért a zsidók és mondának néki: Micsoda jelt mutatsz nekünk, hogy ezeket cselekszed?
Ján. 6,30., Mát. 12,38., Mát. 16,1., Márk. 8,11., Luk. 11,29.
19. Felele Jézus és monda nekik: Rontsátok le a templomot, és három nap alatt megépítem azt.
Mát. 26,61., Mát. 27,40., Márk. 14,58., Márk. 15,29.
20. Mondának azért a zsidók: Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt megépíted azt?
21. Ő pedig az ő testének templomáról szól vala.
Ján. 10,18.
22. Mikor azért feltámadt a halálból, megemlékezének az ő tanítványai, hogy ezt monda; és hívének az írásnak, és a beszédnek, a melyet Jézus mondott vala.
Luk. 24,8.
23. A mint pedig Jeruzsálemben vala husvétkor az ünnepen, sokan hívének az ő nevében, látván az ő jeleit, a melyeket cselekszik vala.
24. Maga azonban Jézus nem bízza vala magát reájok, a miatt, hogy ő ismeré mindnyájokat.
25. És mivelhogy nem szorult rá, hogy valaki bizonytságot tegyen az emberről; mert magától is tudta, mi volt az emberben.
Ján. 6,64., Csel. 1,24., Jel. 2,23.

3.

1. Vala pedig a farizeusok közt egy ember, a neve Nikodémus, a zsidók főembere:
Ján. 7,50., Ján. 19,39.
2. Ez jöve Jézushoz éjjel, és monda néki: Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul; mert senki sem teheti e jeleket, a melyeket te teszel, hanem ha az Isten van vele.
Ján. 9,16., Ján. 9,33., Csel. 10,38.
3. Felele Jézus és monda néki: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.
Tit. 3,5., Mát. 18,3.
4. Mondta néki Nikodémus: Mimódon születetik az ember, ha vén? Vajjon bemehet-é az ő anyjának méhébe másodszer, és születetik-é?
5. Felele Jézus: Bizony, bizony mondom néked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.
6. A mi testtől született, test az; és a mi Lélektől született, lélek az.
7. Ne csodáld, hogy azt mondám néked: Szükség néktek újonnan születetnek.
8. A szél fú, a hová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jó és hová megy: így van mindenki, a ki Lélektől született.

9. Felele Nikodémus és monda néki: Mimódon lehetnek ezek?

10. Felele Jézus és monda néki: Te Izráel tanítója vagy, és nem tudod ezeket?

11. Bizony, bizony mondom néked, a mit tudunk, azt mondjuk, és a mit látunk, arról teszünk bizonyosságot; és a mi bizonyosságtételünket el nem fogadjátok.

Ján. 3,32.

12. Ha a földiekről szoltam néktek és nem hisztek, mimódon hisztek, ha a mennyiekről szólok néktek?

13. És senki sem ment fel a mennybe, hanem az, a ki a mennyből szállott alá, az embernek Fia, a ki a mennyben van.

Eféz. 4,9.

14. És a miképen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképen kell az ember Fiának felemeltetnie.

4 Móz. 21,9., Ján. 8,28., Ján. 12,32.

15. Hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

1 Ján. 5,10., 1 Ján. 5,11.

16. Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Róm. 5,8., Róm. 8,32., 1 Ján. 4,9.

17. Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa.

Ján. 12,47., Luk. 9,56.

18. A ki hiszen ő benne, el nem kárhozik; a ki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.

Ján. 3,36., Ján. 5,24., Ján. 6,40., Ján. 6,47., Ján. 20,21.

19. Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak valának.

Ján. 1,5., Ján. 1,9., Ján. 1,10.

20. Mert minden, a ki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedeteit fel ne fedessenek;

Jób. 24,13.

21. A ki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek.

Eféz. 5,8.

22. Ezután elméne Jézus az ő tanítványaival a Júdea földére; és ott időzék velök, és keresztelte.

23. János pedig szintén keresztel vala Énonban, Sálemhez közel, mert ott sok volt a víz. És oda járulának és megkeresztelkedének.

Mát. 3,6., Márk. 1,5., Luk. 3,7.

24. Mert János még nem vetteté a tömlőczbe.

Mát. 14,3.

25. Vetekedés támad azért a János tanítványai és a judeaiak között a mosakodás felől.

26. És menének Jánoshoz és mondának néki: Mester! A ki veled vala a Jordánon túl, a kiről te bizonyosságot tettél, imé az keresztel, és hozzá megy mindenki.

Ján. 1,7., Ján. 1,15., Ján. 1,26., Ján. 1,34., Mát. 3,11., Márk. 1,7., Luk. 3,16.

27. Felele János és monda: Az ember semmit sem vehet, hanem ha a mennyből adatott néki.

1 Kor. 4,7.

28. Ti magatok vagytok a bizonyágaim, hogy megmondtam: Nem vagyok én a Krisztus, hanem hogy ő előtte küldtettem el.

Ján. 1,20., Malak. 3,1., Mát. 11,10., Márk. 1,2., Luk. 1,17.

29. A kinek jegyese van, vőlegény az; a vőlegény barátja pedig, a ki ott áll és hallja őt, örvendezve örül a vőlegény szavának. Ez az én örömöm immár betelt.

30. Annak növekednie kell, nékem pedig alább szállanom.

31. A ki felülről jött, feljebb való mindenkinél. A ki a földről való, földi az és földieket szól; a ki a mennyből jött, feljebb való mindenkinél.

Ján. 8,23., 1 Kor. 15,47.

32. És arról tesz bizonyosságot, a mit látott és hallott; és az ő bizonyosságtételét senki sem fogadja be.

Ján. 3,11.

33. A ki az ő bizonyágtételét befogadja, az megpecsételte, hogy az Isten igaz.

1 Ján. 5,10., 1 Ján. 5,11., Róm. 3,4.

34. Mert a kit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja; mivelhogy az Isten nem mérték szerint adja a Lelket.

35. Az Atya szereti a Fiút, és az ő kezébe adott mindent.

Ján. 13,3., Ján. 17,2., Mát. 11,27., Mát. 28,18., Luk. 10,22., Zsid. 2,8.

36. A ki hisz a Fiúban, örök élete van; a ki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.

Ján. 3,18., Ján. 5,24., Ján. 6,40., Ján. 6,47., Ján. 20,21.

4.

1. Amint azért megtudta az Úr, hogy a farizeusok meghallották, hogy Jézus több tanítványt szerez és keresztel, mint János,

Ján. 3,22., Ján. 3,26.

2. (Jóllehet Jézus maga nem keresztelt, hanem a tanítványai)

3. Elhagyá Júdeát és elméne ismét Galileába.

4. Samárián kell vala pedig általmennie.

1 Kir. 16,24.

5. Megy vala azért Samáriának Sikár nevű városába, annak a teleknek szomszédjába, a melyet Jákób adott vala az ő fiának, Józsefnek.

1 Móz. 33,19., 1 Móz. 48,22., Józ. 24,32.

6. Ott vala pedig a Jákób forrása. Jézus azért, az utazástól elfáradva, azonmód leült a forráshoz. Mintegy hat óra vala.

7. Jöve egy samáriabeli asszony vizet meríteni; monda néki Jézus: Adj innom!

8. Az ő tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vegyenek.

9. Mondta azért néki a samáriai asszony: Hogy kérhetsz inni zsidó létedre én tőlem, a ki samáriai asszony vagyok?! Mert a zsidók nem barátkoznak a samáriaiakkal.

Luk. 9,52., Luk. 9,53.

10. Felele Jézus és monda néki: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, a ki ezt mondja néked: Adj innom!; te kérted volna őt, és adott volna néked élő vizet.

Ján. 4,26., Ján. 7,37., Ján. 7,39., Ésa. 12,3.

11. Mondta néki az asszony: Uram, nincs mivel merítened, és a kút mély: hol vennéd tehát az élő vizet?

12. Avagy nagyobb vagy-e te a mi atyánknál, Jákóbnál, a ki nekünk adta ezt a kutat, és ebből ivott ő is, a fiai is és jószágai is?

13. Felele Jézus és monda néki: Mindaz, a ki ebből a vízből iszik, ismét megszomjúhozik:

14. Valaki pedig abból a vízből iszik, a melyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, a melyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne.

Ján. 6,35., Ján. 7,38., Ján. 7,39.

15. Mondta néki az asszony: Uram, add nékem azt a vizet, hogy meg ne szomjúhozzam, és ne jöjjenek ide meríteni!

16. Mondta néki Jézus: Menj el, hívd a férjedet, és jöjj ide!

17. Felele az asszony és monda: Nincs férjem. Mondta néki Jézus: Jól mondád, hogy: Nincs férjem;

18. Mert öt férjed volt, és a mostani nem férjed: ezt igazán mondtad.

19. Mondta néki az asszony: Uram, látom, hogy te próféta vagy.

Ján. 6,14., Luk. 7,16., Luk. 24,19.

20. A mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak; és ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, a hol imádkozni kell.

5 Móz. 12,5., 5 Móz. 12,11., 1 Kir. 9,3., 2 Krón. 7,12.

21. Mondta néki Jézus: Asszony, hidd el nékem, hogy eljő az óra, a mikor sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát.

22. Ti azt imádjátok, a mit nem ismertek; mi azt imádjuk, amit ismerünk: mert az idvesség a zsidók közül támadt.

23. De eljő az óra, és az most vagyon, amikor az igazi imádók lélekben, és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádóiuul.

24. Az Isten lélek: és a kik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.

25. Monda néki az asszony: Tudom, hogy Messiás jó (a ki Krisztusnak mondatik); mikor az eljő, megjelent nekünk mindent.

26. Monda néki Jézus: Én vagyok az, a ki veled beszélek.

Ján. 9,37.

27. Eközben megjövének az ő tanítványai; és csodálkozának, hogy asszonnal beszélt; mindazáltal egyik sem mondá: Mit keresel? vagy: Mit beszélsz vele?

28. Ott hagyá azért az asszony a vedrét, és elméne a városba, és monda az embereknek:

29. Jertek, lássatok egy embert, a ki megmonda nekem mindent, a mit cselekedtem. Nem ez-é a Krisztus?

30. Kimenének azért a városból, és hozzá menének.

31. Aközben pedig kérék őt a tanítványok, mondván: Mester, egyél!

32. Ő pedig monda nekik: Van nekem eledelem, a mit egyem, a mit ti nem tudtok.

33. Mondának azért a tanítványok egymásnak: Hozott-é néki valaki enni?

34. Monda nekik Jézus: Az én eledelem az, hogy annak akaratját cselekedjem, a ki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem.

Ján. 17,4., Ésa. 61,1., Ésa. 61,3.

35. Ti nem azt mondjátok-é, hogy még négy hónap és eljő az aratás? Ímé, mondom nektek: Emeljétek fel szemeiteket, és lássatok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra.

Mát. 9,37., Luk. 10,2.

36. És a ki arat, jutalmat nyer, és az örök életre gyümölcsöt gyűjt; hogy mind a vető, mind az arató együtt örvendezzen.

37. Mert ebben az a mondás igaz, hogy más a vető, más az arató.

38. Én annak az aratására küldtelek titeket, a mit nem ti munkáltatok; mások munkálták, és ti a mások munkájába állottatok.

39. Abból a városból pedig sokan hívének benne a Samaritánusok közül annak az asszonynak beszédéért, a ki bizonytságot tett vala, hogy: Mindent megmondott nekem, a mit cselekedtem.

Ján. 4,29.

40. A mint azért oda mentek hozzá a Samaritánusok, kérék őt, hogy maradjon náluk; és ott marada két napig.

41. És sokkal többen hívének a maga beszédéért,

42. És azt mondják vala az asszonynak, hogy: Nem a te beszédédért hiszünk immár: mert magunk hallottuk, és tudjuk, hogy bizonynal ez a világ idvezítője, a Krisztus.

43. Két nap mulva pedig kiméne onnét, és elméne Galileába.

44. Mert Jézus maga tett bizonytságot arról, hogy a prófétának nincs tisztessége a maga hazájában.

Mát. 13,57., Márk. 6,4., Luk. 4,24.

45. Mikor azért beméne Galileába, befogadták őt a Galileabeliek, mivelhogy látták vala mindazt, a mit Jeruzsálemben cselekedett az ünnepen; mert ők is elmentek vala az ünnepre.

46. Ismét a galileai Kánába méne azért Jézus, a hol a vizet borrá változtatta. És volt Kapernaumban egy királyi ember, a kinek a fia beteg vala.

Ján. 1,2., Ján. 1,11.

47. Mikor ez meghallá, hogy Jézus Júdeából Galileába érkezett, hozzá méne és kéré őt, hogy menjen el és gyógyítsa meg az ő fiát; mert halálán vala.

48. Monda azért néki Jézus: Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek.

Ján. 2,18., 1 Kor. 1,22.

49. Monda néki a királyi ember: Uram, jőjj, mielőtt a gyermekem meghal.

50. Monda néki Jézus: Menj el, a te fiad él. És hitt az ember a szónak, a mit Jézus mondott néki, és elment.

51. A mint pedig már megy vala, elébe jövének az ő szolgálói, és hírt hozának néki, mondván, hogy: A te fiad él.

52. Megtudakozá azért tőlük az órát, a melyben megkönnyebbedett vala; és mondának néki: Tegnap hét órákor hagyta el őt a láz;

53. Megérté azért az atya, hogy abban az órában, amelyben azt mondá néki a Jézus, hogy: a te fiad él. És hitt ő, és az ő egész háza népe.

54. Ezt ismét második jel gyanánt tevé Jézus, mikor Júdeából Galileába ment.

5.

1. Ezek után ünnepek vala a zsidóknak, és felméne Jézus Jeruzsálembe.

2 Móz. 23,17.

2. Van pedig Jeruzsálemben a Juhkapunál egy tó, a melyet héberül Bethesdának neveznek. Őt tornácza van.

3. Ezekben fekvék a betegek, vakok, sánták, aszkórosok nagy sokasága, várva a víznek megmozdulását.

4. Mert időnként angyal szálla a tóra, és felzavará a vizet: a ki tehát először lépett bele a víz felzavarása után, meggyógyult, akárminémű betegségben volt.

5. Vala pedig ott egy ember, a ki harmincnyolcz esztendő t töltött betegségében.

6. Ezt a mint látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már sok idő óta úgy van; monda néki: Akarsz-e meggyógyulni?

7. Felele néki a beteg: Uram, nincs emberem, hogy a mikor a víz felzavarodik, bevigyen engem a tóba; és mire én oda érek, más lép be előttem.

8. Monda néki Jézus: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj!

Mát. 9,6., Luk. 5,24.

9. És azonnal meggyógyula az ember, és felvevé nyoszolyáját, és jár vala. Aznap pedig szombat vala.

10. Mondának azért a zsidók a meggyógyultnak: Szombat van, nem szabad néked a nyoszolyádat hordanod!

2 Móz. 20,10., 5 Móz. 5,14., Nehem. 13,19., Jer. 17,21., Mát. 12,2., Márk. 2,24., Luk. 6,2.

11. Felele nékik: A ki meggyógyított engem, azt mondá nékem: Vedd fel a nyoszolyádat, és járj.

12. Megkérdeék azért őt: Ki az az ember, a ki mondá néked: Vedd fel a nyoszolyádat, és járj?

13. A meggyógyult pedig nem tudja vala, hogy ki az; mert Jézus félre vonult, sokaság lévén azon a helyen.

14. Ezek után találkozáék vele Jézus a templomban, és monda néki: Ímé meggyógyultál; többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod!

Ján. 8,11., Mát. 12,45., Luk. 11,26., 2 Pét. 2,20.

15. Elméne az az ember, és hírül adá a zsidóknak, hogy Jézus az, a ki őt meggyógyította.

16. És e miatt üldözöbe vevék a zsidók Jézust, és meg akarták őt ölni, hogy ezeket művelte szombaton.

17. Jézus pedig felele nékik: Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.

18. E miatt aztán még inkább meg akarák őt ölni a zsidók, mivel nem csak a szombatot rontotta meg, hanem az Istent is saját Atyjának mondotta, egyenlővé tévén magát az Istennel.

Ján. 8,38., Ján. 10,33., Fil. 2,6.

19. Felele azért Jézus, és monda nékik: Bizony, bizony mondom néktek: a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert a miket az cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképen a Fiú is cselekszi.

Ján. 5,30., Ján. 8,38.

20. Mert az Atya szereti a Fiút, és mindent megmutat néki, a miket ő maga cselekszik; és ezeknél nagyobb dolgokat is mutat majd néki, hogy ti csudálkozzatok.

Ján. 3,35.

21. Mert a mint az Atya feltámasztja a halottakat és megeleveníti, úgy a Fiú is a kiket akar, megeleveníti.

Ján. 11,43., Ján. 11,44., Ján. 17,2.

22. Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta;

Mát. 25,31., Mát. 25,46., Csel. 17,31.

23. Hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, miként tisztelik az Atyát. A ki nem tiszteli a Fiút, nem tiszteli az Atyát, a ki elküldte őt.

1 Ján. 2,23.

24. Bizony, bizony mondom néktek, hogy a ki az én beszédemet hallja és hisz annak, a ki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre.

Ján. 3,18., Ján. 3,36., Ján. 6,40., Ján. 6,47., Ján. 8,51.

25. Bizony, bizony mondom néktek, hogy eljő az idő, és az most vagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és a kik hallják, élnek.

26. Mert a miként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában:

27. És hatalmat ada néki az ítélettelre is, mivelhogy embernek fia.

28. Ne csodálkozzatok ezen: mert eljő az óra, a melyben mindazok, a kik a koporsókban vannak, meghallják az ő szavát,

1 Thess. 4,16.

29. És kijőnek; a kik a jót cselekedték, az élet feltámadására; a kik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.

Dán. 12,2., Mát. 25,46.

30. Én semmit sem cselekedhetem magamtól; a mint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos; mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem, az Atyáét.

Ján. 5,19., Ján. 6,38.

31. Ha én teszek bizonytságot magamról, az én bizonytságtételelem nem igaz.

Ján. 8,14.

32. Más az, a ki bizonytságot tesz rólam; és tudom, hogy igaz az a bizonytságtétel, a melylyel bizonytságot tesz rólam.

Ésa. 42,1., Mát. 3,17., Mát. 17,5., Luk. 3,22., Luk. 9,35.

33. Ti elküldtetek Jánoshoz, és bizonytságot tett az igazságról.

Ján. 1,19.

34. De én nem embertől nyerem a bizonytságtételt; hanem ezeket azért mondom, hogy ti megtartassatok.

35. Ő az égő és fénylő szövétnek vala, ti pedig csak egy ideig akartatok örvendezni az ő világosságában.

36. De nékem nagyobb bizonytságom van a Jánosénál: mert azok a dolgok, a melyeket rám bízott az Atya, hogy elvégezzem azokat, azok a dolgok, a melyeket én cselekszem, tesznek bizonytságot rólam, hogy az Atya küldött engem.

Ján. 10,25., Ján. 10,38.

37. A ki elküldött engem, maga az Atya is bizonytságot tett rólam. Sem hangját nem hallottátok soha, sem ábrázatát nem láttátok.

Mát. 3,17., Luk. 3,22., 2 Móz. 33,20., 1 Tim. 6,16., 1 Ján. 4,12.

38. Az ő ígéje sincs maradandóan bennetek: mert a kit ő elküldött, ti annak nem hisztek.

39. Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, a melyek bizonytságot tesznek rólam;

Csel. 17,11., Luk. 24,27.

40. És nem akartok hozzám jőni, hogy életetek legyen!

Ján. 6,47.

41. Dicsőséget emberektől nem nyerek.

42. De ismerlek benneteket, hogy az Istennek szeretete nincs bennetek:

43. Én az én Atyám nevében jöttem, és nem fogadtatok be engem; ha más jőne a maga nevében, azt befogadnátok.

44. Mimódon hihettek ti, a kik egymástól nyertek dicsőséget, és azt a dicsőséget, a mely az egy Istentől van, nem keressetek?

Ján. 12,43., Róm. 2,29.

45. Ne állítsátok, hogy én vádollar majd benneteket az Atyánál; van a ki vádol titeket, Mózes, a kiben ti reménykedtetek.

46. Mert ha hinnétek Mózesnek, nékem is hinnétek; mert én rólam írt ő.

1 Móz. 3,15., 1 Móz. 12,3., 1 Móz. 22,18., 1 Móz. 49,10., 5 Móz. 18,15., 5 Móz. 18,18.

47. Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, mimódon hisztek az én beszédeimnek?

6.

1. Ezek után elméne Jézus a galileai tengeren, a Tiberiáson túl.

2. És nagy sokaság követé őt, mivelhogy látják vala az ő csodatételeit, a melyeket cselekszik vala a betegeken.

3. Felméne pedig Jézus a hegyre, és leüle ott a tanítványaival.

4. Közel vala pedig husvét, a zsidók ünnepe.

2 Móz. 12,18., 3 Móz. 23,5., 4 Móz. 28,16., 5 Móz. 16,1.

5. Mikor azért felemelé Jézus a szemeit, és látá, hogy nagy sokaság jó hozzá, monda Filepnek: Honnan vegyünk kenyeret, hogy ehessenek ezek?

Mát. 14,15., Márk. 6,35., Luk. 9,12.

6. Ezt pedig azért mondá, hogy próbára tegye őt; mert ő maga tudta, mit akar vala cselekedni.
7. Felele néki Filep: Kétszáz dénár árú kenyér nem elég ezeknek, hogy mindenikök kapjon valami keveset.
8. Monda néki egy az ő tanítványai közül, András, a Simon Péter testvére:
9. Van itt egy gyermek, a kinek van öt árpa kenyere és két hala; de mi az ennyinek?

2 Kir. 4,43.

10. Jézus pedig monda: Ültessétek le az embereket. Nagy fű vala pedig azon a helyen. Leülének azért a férfiak, számszerint mintegy ötezeren.
11. Jézus pedig vevé a kenyereket, és hálát adván, adta a tanítványoknak, a tanítványok pedig a leülteknek; hasonlóképen a halakból is, a mennyit akarnak vala.
12. A mint pedig betelének, monda az ő tanítványainak: Szedjétek össze a megmaradt darabokat, hogy semmi el ne vesszen.
13. Összeszedék azért, és megtöltének tizenkét kosarat az öt árpa kenyérből való darabokkal, a melyek megmaradtak vala az evők után.
14. Az emberek azért látva a jelt, a melyet Jézus tőn, mondának: Bizonyval ez ama próféta, a ki eljövendő vala a világra.

Ján. 4,19., Ján. 7,40., Luk. 7,16.

15. Jézus azért, a mint észrevevé, hogy jőni akarnak és őt elragadni, hogy királylyá tegyék, ismét elvonula egymaga a hegyre.
16. Mikor pedig estevedék, lemenének az ő tanítványai a tengerhez,
17. És beszállva a hajóba, mennek vala a tengeren túl Kapernaumba. És már sötétség volt, és még nem ment vala hozzájuk Jézus.
18. És a tenger a nagy szél fúvása miatt háborog vala.
19. Mikor azért huszonöt, vagy harmincz futamatnyira beevezének, megláták Jézust, a mint jár vala a tengeren és a hajóhoz közeledik vala: és megrémülének.
20. Ő pedig monda nékik: Én vagyok, ne féljetek!
21. Be akarák azért őt venni a hajóba: és a hajó azonnal ama földnél vala, a melyre menének.
22. Másnap a sokaság, a mely a tengeren túl állott vala, látva, hogy nem vala ott más hajó, csak az az egy, a melybe a Jézus tanítványai szállottak, és hogy Jézus nem ment be az ő tanítványaival a hajóba, hanem csak az ő tanítványai mentek el,
23. De jöttek más hajók Tiberiásból közel ahhoz a helyhez, a hol a kenyeret ették, miután hálákat adott az Úr:
24. Mikor azért látta a sokaság, hogy sem Jézus, sem a tanítványai nincsenek ott, beszállának ők is a hajókba, és elmenének Kapernaumba, keresvén Jézust.
25. És megtalálván őt a tengeren túl, mondának néki: Mester, mikor jöttél ide?
26. Felele nékik Jézus és monda: Bizony, bizony mondom néktek: nem azért kerestek engem, hogy jeleket láttatok, hanem azért, mert ettetek ama kenyerekből, és jóllaktatok.
27. Munkálkodjatok ne az eledelért, a mely elvész, hanem az eledelért, a mely megmarad az örök életre, a melyet az embernek Fia ad majd néktek; mert őt az Atya pecsételte el, az Isten.

Ján. 6,40., Ján. 6,54., Ján. 4,14., Ján. 5,37., Ján. 8,18., Mát. 3,17., Mát. 17,5., Márk. 1,11., Márk. 9,7., Luk. 3,22., Luk. 9,35., 2 Pét. 1,17.

28. Mondának azért néki: Mit csináljunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük?
29. Felele Jázus és monda nékik: Az az Isten dolga, hogy higyjetek abban, a kit ő küldött.

1 Ján. 3,23.

30. Mondának azért néki: Micsoda jelt mutatsz tehát te, hogy lássuk és higyjünk néked? Mit művelsz?
31. A mi atyáink a mannát ették a pusztában; a mint meg van írva: Mennyei kenyeret adott vala enniök.

2 Móz. 16,4., 2 Móz. 16,15.

32. Monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: nem Mózes adta néktek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja majd néktek az igazi mennyei kenyeret.
33. Mert az az Istennek kenyere, a mely mennyből száll alá, és életet ad a világnak.
34. Mondának azért néki: Uram, mindenkor add nékünk ezt a kenyeret!
35. Jézus pedig monda nékik: Én vagyok az életnek ama kenyere; a ki hozzám jó, semmiképen meg nem éhezik, és a ki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha.

36. De mondám néktek, hogy noha láttatok is engem, még sem hisztek.

37. Minden, a mit nékem ad az Atya, én hozzám jó; és azt, a ki hozzám jó, semmiképen ki nem vetem.

38. Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem.

Ján. 3,13., Ján. 5,30., Mát. 26,39., Márk. 14,36., Luk. 22,42.

39. Az pedig az Atyának akarata, a ki elküldött engem, hogy a mit nékem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámaszszam azt az utolsó napon.

Ján. 10,28., Ján. 17,12., Ján. 18,9.

40. Az pedig annak az akarata, a ki elküldött engem, hogy mindaz, a ki látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én feltámaszszam azt az utolsó napon.

Ján. 6,47., Ján. 3,18., Ján. 3,36., Ján. 5,24.

41. Zúgolódának azért a zsidók ő ellene, hogy azt mondá: Én vagyok az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá.

42. És mondának: Nem ez-é Jézus, a József fia, a kinek mi ismerjük atyját és anyját? mimódon mondja hát ez, hogy: A mennyből szállottam alá?

Mát. 13,55., Márk. 6,3., Luk. 4,22.

43. Felele azért Jézus és monda nékik: Ne zúgolódjatok egymás között!

44. Senki sem jöhet én hozzám, hanemha az Atya vonja azt, a ki elküldött engem; én pedig feltámasztom azt az utolsó napon.

45. Meg van írva a prófétáknál: És mindnyájan Istentől tanítottak lesznek. Valaki azért az Atyától hallott, és tanult, én hozzám jó.

Ésa. 54,13., Jer. 31,33., Jer. 31,34.

46. Nem hogy az Atyát valaki látta, csak az, a ki Istentől van, az látta az Atyát.

Ján. 1,18., Mát. 11,27., Luk. 10,22.

47. Bizony, bizony mondom néktek: A ki én bennem hisz, örök élete van annak.

Ján. 6,40.

48. Én vagyok az életnek kenyere.

49. A ti atyáitok a mannat ették a pusztában, és meghaltak.

Ján. 6,31.

50. Ez az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá, hogy kiki egyék belőle és meg ne haljon.

51. Én vagyok amaz élő kenyér, a mely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, a melyet én adok, az én testem, a melyet én adok a világ életéért.

Ján. 3,13.

52. Tusakodának azért a zsidók egymás között, mondván: Mimódon adhatja ez nekünk a testét, hogy azt együk?

53. Monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem iszszátok az ő véré, nincs élet bennetek.

54. A ki eszi az én testemet és iszsa az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon.

Ján. 4,14.

55. Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital.

56. A ki eszi az én testemet és iszsa az én véretem, az én bennem lakozik és én is abban.

Ján. 15,5.

57. A miként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek: akként az is, a ki engem eszik, él én általam.

58. Ez az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá; nem úgy, a mint a ti atyáitok evék a mannat és meghalának: a ki ezt a kenyeret eszi, él örökké.

Ján. 3,13.

59. Ezeket mondá a zsinagógában, a mikor tanít vala Kapernaumban.

60. Sokan azért, a kik hallák ezeket az ő tanítványai közül, mondának: Kemény beszéd ez; ki hallgathatja őt?

61. Tudván pedig Jézus ő magában, hogy e miatt zúgolódnak az ő tanítványai, monda nékik: Titeket ez megbotráncoztat?

62. Hát ha meglátjátok az embernek Fiát felszállani oda, a hol elébb vala?!

Márk. 16,19., Luk. 24,51., Csel. 1,9.

63. A lélek az, a mi megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, a melyeket én szólok néktek, lélek és élet.

2 Kor. 3,6.

64. De vannak némelyek közöttetek, a kik nem hisznek. Mert eleitől fogva tudta Jézus, kik azok, a kik nem hisznek, és ki az, a ki elárulja őt.

Ján. 2,25., Ján. 13,11.

65. És monda: Azért mondtam néktek, hogy senki sem jöhet én hozzám, hanem az én Atyámtól van megadva néki.

Ján. 6,44.

66. Ettől fogva sokan visszavonulának az ő tanítványai közül és nem járnak vala többé ő vele.

67. Monda azért Jézus a tizenkettőnek: Vajjon ti is el akartok-e menni?

68. Felele néki Simon Péter: Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad.

69. És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.

Mát. 16,16., Márk. 8,29., Luk. 9,20.

70. Felele nékik Jézus: Nem én választottalak-e ki titeket, a tizenkettőt? és egy közületek ördög.

71. Érette pedig Júdas Iskariótest, Simon fiát, mert ez akarta őt elárulni, noha egy volt a tizenkettő közül.

7.

1. És ezek után Galileában jár vala Jézus; mert nem akar vala Júdeában járni, mivelhogy azon igyekezének a Júdeabeliek, hogy őt megöljék.

2. Közel vala pedig a zsidók ünnepe, a sátoros ünnep.

3 Móz. 23,24.

3. Mondának azért néki az ő atyjafiai: Menj el innen, és térj Júdeába, hogy a te tanítványaid is lássák a te dolgaiddat, a melyeket cselekszel.

4. Mert senki sem cselekszik titkon semmit, a ki maga ismeretessé akar lenni. Ha ilyeneket cselekszel, mutasd meg magadat a világnak.

5. Mert az ő atyjafiai sem hívének benne.

Márk. 3,21.

6. Monda azért nékik Jézus: Az én időm még nincs itt; a ti időtök pedig mindig készen van.

7. Titeket nem gyűlölhét a világ, de engem gyűlöl; mert én bizonyosságot teszek felőle, hogy az ő cselekedetei gonoszak.

Ján. 15,18., Ján. 3,19.

8. Ti menjete fel erre az ünnepre: én még nem megyek fel erre az ünnepre; mert az én időm még nem tölt be.

Ján. 8,20.

9. Ezeket mondván pedig nékik, marada Galileában.

10. A mint pedig felmenének az ő atyjafiai, akkor ő is felméne az ünnepre, nem nyilvánosan, hanem mintegy titkon.

11. A zsidók azért keresik vala őt az ünnepen, és mondának: Hol van ő?

Ján. 11,56.

12. És a sokaságban nagy zúgás vala ő miatta. Némelyek azt mondják vala, hogy jó ember; mások pedig azt mondják vala: Nem, hanem a népnek hitetője.

Ján. 9,16., Ján. 10,19.

13. Mindamellet senki sem beszélt vala nyiltan ő felőle a zsidóktól való félelem miatt.

Ján. 9,22., Ján. 12,42., Ján. 19,38.

14. Már-már az ünnep közepén azonban felméne Jézus a templomba, és tanít vala.

15. És csodálkozáának a zsidók, mondván: Mímodon tudja ez az írásokat, holott nem tanulta?!

16. Felele nékik Jézus és monda: Az én tudományom nem az enyém, hanem azé, a ki küldött engem.

Ján. 8,28., Ján. 8,42., Ján. 12,49., Ján. 14,10., Ján. 14,24.

17. Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajjon Istentől van-e, vagy én magamtól szólok?

18. A ki magától szól, a maga dicsőségét keresi; a ki pedig annak dicsőségét keresi, a ki küldte őt, igaz az, és nincs abban hamisság.

19. Nem Mózes adta-e néktek a törvényt? és senki sem teljesíti közületek a törvényt. Miért akartok engem megölni?
2 Móz. 20,1., 2 Móz. 20,13.
20. Felele a sokaság és monda: Ördög van benned. Ki akar téged megölni?
Ján. 8,48., Ján. 10,20.
21. Felele Jézus és monda nekik: Egy dolgot cselekvém, és mindnyájan csodáljátok.
Ján. 5,8.
22. Azért Mózes adta néktek a körülméltelkedést (nem mintha Mózesből való volna, hanem az atyáktól): és szombaton körülmélteltek az embert.
1 Móz. 17,10., 3 Móz. 12,3.
23. Ha körülméltelhető az ember szombaton, hogy a Mózes törvénye meg ne romoljon; én rám haragsztok-e, hogy egy embert egészen meggyógyítottam szombaton?
24. Ne ítéltetek a látszat után, hanem igaz ítélettel ítéltetek!
5 Móz. 1,17.
25. Mondának azért némelyek a jeruzsálemiek közül: Nem ez-e az, a kit meg akarnak ölni?
26. És imé nyíltan szól, és semmit sem szólnak neki. Talán bizony megismerték a főemberek, hogy bizony ez a Krisztus?
27. De jól tudjuk, honnan való ez; mikor pedig eljő a Krisztus, senki sem tudja, honnan való.
Mát. 13,55., Márk. 6,3., Luk. 4,22.
28. Kiálta azért Jézus a templomban, tanítván és mondván: Mind engem ismertek, mind azt tudjátok, honnan való vagyok; és én magamtól nem jöttem, de igaz az, a ki engem elküldött, a kit ti nem ismertek.
Ján. 8,42., Ján. 8,26., Róm. 3,4.
29. Én azonban ismerem őt, mert ő tőle vagyok, és ő küldött engem.
Ján. 10,15., Mát. 11,27.
30. Akarják vala azért őt megfogni; de senki sem veté reá a kezét, mert nem jött még el az ő órája.
Ján. 7,6.
31. A sokaság közül pedig sokan hívének ő benne; és azt mondják vala, hogy: A Krisztus mikor eljő, tehet-e majd több csodát azoknál, a melyeket ez tett?
32. Meghallák a farizeusok, a mint a sokaság ezeket suttogja vala felőle; és szolgálakat küldének a farizeusok és a főpapok, hogy fogják meg őt.
33. Monda azért nekik Jézus: Egy kevés ideig még veletek vagyok, és majd ahhoz megyek, a ki elküldött engem.
Ján. 13,33.
34. Kerestek majd engem, és nem találtok meg, és a hol én vagyok, ti nem jöhettek oda.
Ján. 8,21., Ján. 13,33.
35. Mondának azért a zsidók magok között: Hová akar ez menni, hogy mi majd nem találjuk meg őt? Vajjon a görögök közé szóródottakhoz akar-e menni, és a görögöket tanítani?
36. Micsoda beszéd ez, a melyet monda: Kerestek majd engem, és nem találtok meg; és a hol én vagyok, ti nem jöhettek oda?
37. Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállá Jézus és kiálta, mondván: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én hozzám, és igyék.
3 Móz. 23,36., Ésa. 55,1.
38. A ki hisz én bennem, a mint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.
Ésa. 58,11., Ján. 4,12.
39. Ezt pedig mondja vala a Lélekről, a melyet veendőik valának az ő benne hívők: mert még nem vala Szent Lélek; mivelhogy Jézus még nem dicsőítették meg.
Ján. 16,7., Jól. 2,28., Csel. 2,17.
40. Sokan azért a sokaság közül, a mint hallák e beszédet, ezt mondják vala: Bizonynyal ez ama Próféta.
Ján. 6,14., Luk. 7,16.
41. Némelyek mondának: Ez a Krisztus. Mások pedig mondának: Csak nem Galileából jön el a Krisztus?
Ján. 1,47.
42. Nem az írás mondta-e, hogy a Dávid magvából, és Bethlehemből, ama városból jön el a Krisztus, a hol Dávid vala?
Mik. 5,2., Mát. 2,5.
43. Hasonlás lőn azért ő miatta a sokaságban.

Ján. 9,16., Ján. 10,19.

44. Némelyek pedig közülök akarják vala őt megfogni, de senki sem veté reá a kezét.

45. Elmenének azért a szolgálak a főpaphoz és farizeusokhoz; és mondának azok ő nékik: Miért nem hoztátok el őt?

46. Felelének a szolgálak: Soha ember úgy nem szólott, mint ez az ember!

Mát. 7,28.

47. Felelének azért nékik a farizeusok: Vajjon ti is el vagytok-é hitetve?

48. Vajjon a főemberek vagy a farizeusok közül hitt-é benne valaki?

Ján. 12,42.

49. De ez a sokaság, a mely nem ismeri a törvényt, átkozott!

50. Monda nékik Nikodémus, a ki éjjel ment vala ő hozzá, a ki egy vala azok közül:

Ján. 3,1., Ján. 19,39.

51. Vajjon a mi törvényünk kárhoztatja-é az embert, ha előbb ki nem hallgatja és nem tudja, hogy mit cselekszik?

5 Móz. 1,17., 5 Móz. 17,4.

52. Felelének és mondának néki: Vajjon te is Galileus vagy-é? Tudakozódjál és lásd meg, hogy Galileából nem támadt próféta.

53. És mindnyájan haza menének.

8.

1. Jézus pedig elméne az Olajfák hegyére.

2. Jó reggel azonban ismét ott vala a templomban, és az egész nép hozzá méne; és leülvén, tanítja vala őket.

3. Az írástudók és a farizeusok pedig egy asszonyt vivének hozzá, a kit házasságtörésen kaptak vala, és a középére állítván azt,

4. Mondának néki: Mester, ez az asszony tetten kapatott, mint házasságtörő.

5. A törvényben pedig megparancsolta nekünk Mózes, hogy az ilyenek köveztessenek meg: te azért mit mondasz?

3 Móz. 20,10., 5 Móz. 22,22.

6. Ezt pedig azért mondák, hogy megkísértsék őt, hogy legyen őt mivel vádolniok. Jézus pedig lehajolván, az ujjával ír vala a földre.

7. De mikor szorgalmazva kérdezék őt, felegyenesedve monda nékik: A ki közületek nem bűnös, az vessé rá először a követ.

8. És újra lehajolván, írt vala a földre.

9. Azok pedig ezt hallván és a lelkiismeret által vádoltatván, egymásután kimenének a vénektől kezdve mind az utolsóig; és egyedül Jézus maradt vala és az asszony a középén állva.

10. Mikor pedig Jézus felegyenesedék és senkit sem láta az asszonyon kívül, monda néki: Asszony, hol vannak azok a te vádlóid? Senki sem kárhoztatott-é téged?

11. Az pedig monda: Senki, Uram! Jézus pedig monda néki: Én sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezzél!

Ján. 5,14.

12. Ismét szóla azért hozzájuk Jézus, mondván: Én vagyok a világ világossága: a ki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.

Ján. 1,4., Ján. 1,5., Ján. 1,9., Ján. 9,5., Ján. 9,12., Ján. 9,46.

13. Mondának azért néki a farizeusok: Te magadról teszel bizonytságot; a te bizonytságtételeid nem igaz.

14. Felele Jézus és monda nékik: Ha magam teszek is bizonytságot magamról, az én bizonytságtételeim igaz; mert tudom honnan jöttem és hová megyek; ti pedig nem tudjátok honnan jövök és hová megyek.

Ján. 5,31., Ján. 9,29.

15. Ti test szerint ítélték, én nem ítélek senkit.

16. De ha ítélek is én, az én ítéletem igaz; mert én nem egyedül vagyok, hanem én és az Atya, a ki küldött engem.

17. A ti törvényetekben is meg van pedig írva, hogy két ember bizonytságtétele igaz.

5 Móz. 17,6., 5 Móz. 19,15.

18. Én vagyok a ki bizonytságot teszek magamról, és bizonytságot tesz rólam az Atya, a ki küldött engem.

19. Mondának azért néki: Hol van a te Atyád? Felele Jézus: Sem engem nem ismertek, sem az én Atyámat; ha engem ismernétek, az én Atyámat is ismernétek.
20. Ezeket a beszédeket mondá Jézus a kincstartó helyen, a mikor tanít vala a templomban; és senki sem fogta meg őt, mert még nem jött el az ő órája.
Ján. 7,8.
21. Ismét monda azért nékik Jézus: Én elmegyek, és kerestek majd engem, és a ti bűneitekben fogtok meghalni: a hová én megyek, ti nem jöhettek oda.
Ján. 7,34.
22. Mondának azért a zsidók: Avagy megöli-é magát, hogy azt mondja: A hová én megyek, ti nem jöhettek oda?
23. És monda nékik: Ti innét alól valók vagytok, én önnét felül való vagyok; ti e világból valók vagytok, én nem vagyok e világból való.
Ján. 3,31.
24. Azért mondam néktek, hogy a ti bűneitekben haltok meg: mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok a ti bűneitekben.
Ján. 3,18.
25. Mondának azért néki: Ki vagy te? És monda nékik Jézus: A mit eleitől fogva mondok is néktek.
26. Sok beszélni és ítélni valóm van felőletek: de igaz az, a ki küldött engem; és én azokat beszélem a világnak, a miket tőle hallottam vala.
Ján. 7,28.
27. Nem vevék észre, hogy az Atyáról szól vala nékik.
28. Mondá azért nékik Jézus: Mikor felemelitek az embernek Fiát, akkor megismeritek, hogy én vagyok és semmit sem cselekszem magamtól, hanem a mint az Atya tanított engem, úgy szólok.
Ján. 3,14., Ján. 12,32.
29. És a ki küldött engem, én velem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, a melyek néki kedvesek.
30. A mikor ezeket mondá, sokan hívének ő benne.
Ján. 7,31.
31. Mondá azért Jézus a benne hívő zsidóknak: Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonynyal az én tanítványaim vagytok;
32. És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket.
33. Felelének néki: Ábrahám magva vagyunk, és nem szolgáltunk soha senkinek: mimódon mondd te, hogy szabadokká lesztek?
34. Felele nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek, hogy mindaz, a ki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek.
2 Pét. 2,19.
35. A szolga pedig nem marad mindörökké a házban: a Fiú marad ott mindörökké.
36. Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.
37. Tudom, hogy Ábrahám magva vagytok; de meg akartok engem ölni, mert az én beszédemnek nincs helye nálatok.
38. Én azt beszélem, a mit az én Atyámnál láttam; ti is azt cselekszitek azért, a mit a ti atyátoknál láttatok.
Ján. 5,18., Ján. 5,19.
39. Felelének és mondának néki: A mi atyánk Ábrahám. Mondá nékik Jézus: Ha Ábrahám gyermekei volnátok, az Ábrahám dolgait cselekednétek.
40. Ámde meg akartok engem ölni, olyan embert, a ki az igazságot beszéltem néktek, a melyet az Istentől hallottam. Ábrahám ezt nem cselekedte.
41. Ti a ti atyátok dolgait cselekszitek. Mondának azért néki: Mi nem paráznaságból születünk; egy atyánk van, az Isten.
42. Mondá azért nékik Jézus: Ha az Isten volna a ti atyátok, szeretnétek engem: mert én az Istentől származtam és jöttem; mert nem is magamtól jöttem, hanem ő küldött engem.
Ján. 7,28.
43. Miért nem értitek az én beszédemet? Mert nem hallgatjátok az én szómat.
44. Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen ő benne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja.

45. Mivelhogy pedig én igazságot szólok, nem hisztek nékem.

46. Ki vádol engem közületek bűnnel? Ha pedig igazságot szólok: miért nem hisztek ti nékem?

47. A ki az Istentől van, hallgatja az Isten beszédeit; azért nem hallgatjátok ti, mert nem vagytok az Istentől valók.

1 Ján. 4,6.

48. Felelének azért a zsidók és mondanak néki: Nem jól mondjuk-é mi, hogy te Samaritánus vagy, és ördög van benned?

Ján. 7,20., Ján. 10,20.

49. Felele Jézus: Nincs én bennem ördög; hanem tisztelem az én Atyámat, és ti gyaláztok engem.

50. Pedig én nem keresem az én dicsőségemet: van a ki keresi és megítéli.

51. Bizony, bizony mondom néktek, ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké.

Ján. 5,24.

52. Mondának azért néki a zsidók: Most értettük meg, hogy ördög van benned. Ábrahám meghalt, a próféták is; és te azt mondd: Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem kóstol halált örökké.

Ján. 8,48.

53. Avagy nagyobb vagy-é te a mi atyánknál Ábrahámnál, a ki meghalt? A próféták is meghaltak: kinek állítod te magadat?

54. Felele Jézus: Ha én dicsőítem magamat, az én dicsőségem semmi: az én Atyám az, a ki dicsőít engem, a kiről ti azt mondjátok, hogy a ti Istenetek,

Ján. 12,28.

55. És nem ismeretek őt: de én ismerem őt; és ha azt mondom, hogy nem ismerem őt, hozzátok hasonlóvá, hazuggá leszek: de ismerem őt, és az ő beszédét megtartom.

56. Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is, és örült.

57. Mondának azért néki a zsidók: Még ötven esztendő nem vagy, és Ábrahámot láttad?

58. Monda néki Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.

59. Köveket ragadának azért, hogy reá hajigálják; Jézus pedig elrejtőzködék, és kiméne a templomból, átmenvén közöttük; és ilyen módon eltávozék.

Ján. 10,31.

9.

1. És a mint eltávozék, látta egy embert, a ki születésétől kezdve vak vala.

2. És kérdezék őt a tanítványai, mondván: Mester, ki vétkezett, ez-é vagy ennek szülei, hogy vakon született?

3. Felele Jézus: Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei; hanem, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai.

4. Nékem cselekednem kell annak dolgait, a ki elküldött engem, a míg nappal van: eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik.

5. Míg e világon vagyok, e világ világossága vagyok.

Ján. 8,12.

6. Ezeket mondván, a földre köpe, és az ő nyálából sárt csinála, és rákené a sarat a vak szemeire,

7. És monda néki: Menj el, mosakodjál meg a Siloám tavában (a mi azt jelenti: Küldött). Elméne azért és megmosakodék, és megjöve látva.

8. A szomszédok azért, és a kik az előtt látták azt, hogy vak vala, mondanak: Nem ez-é az, a ki itt szokott ülni és koldulni?

9. Némelyek azt mondák, hogy: Ez az; mások pedig, hogy: Hasonlít hozzá. Ő azt monda, hogy: Én vagyok az.

10. Mondának azért néki: Mimódon nyiltak meg a te szemeid?

11. Felele az és monda: Egy ember, a kit Jézusnak mondanak, sarat készíté és rákené a szemeimre, és monda nékem: Menj el a Siloám tavára és mosódjál meg; miután pedig elmenék és megmosakodám, megjöve látásom.

12. Mondának azért néki: Hol van az? Monda: Nem tudom.

13. Vívék őt, a ki előbb még vak volt, a farizeusokhoz.

14. Mikor pedig Jézus a sarat csinálá és felnyitá ennek szemeit, szombat vala.

15. Szintén a farizeusok is megkérdézik azért őt, mimódon jött meg a látása? Ő pedig monda nékik: Sarat tón szemeimre, és megmosakodám, és látok.

16. Mondának azért némelyek a farizeusok közül: Ez az ember nincsen Istentől, mert nem tartja meg a szombatot. Mások mondának: Mimódon tehet bűnös ember ilyen jeleket? És hasonlós lón közöttük.

Ján. 7,12., Ján. 7,43., Ján. 10,19.

17. Újra mondának a vaknak: Te mit szólsz ő róla, hogy megnyitá a szemeidet? Ő pedig monda: Hogy próféta.

18. Nem hívék azért a zsidók róla, hogy vak vala és megjöve a látása, mígnem előhívák annak szüleit, a kinek megjöve a látása,

19. És megkérdézik azokat, mondván: Ez a ti fiatok, a kiről azt mondjátok, hogy vakon született? mimódon lát hát most?

20. Felelének nékik annak szülei és mondának: Tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született:

21. De mimódon lát most, nem tudjuk; vagy ki nyitotta meg a szemeit, mi nem tudjuk: elég idős már ő; őt kérdezzétek; ő beszéljen magáról.

22. Ezeket mondák annak szülei, mivelhogy félnek vala a zsidóktól: mert megegyeztek már a zsidók, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, rekesztessék ki a gyülekezetből.

Ján. 7,13., Ján. 12,42., Ján. 19,38.

23. Ezért mondák annak szülei, hogy: Elég idős, őt kérdezzétek.

24. Másodszor is szólíták azért az embert, a ki vak vala, és mondának néki: Adj dicsőséget az Istennek; mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.

25. Felele azért az és monda: Ha bűnös-é, nem tudom: egyet tudok, hogy noha vak voltam, most látok.

26. Újra mondák pedig néki: Mit csinált veled? Mimódon nyitotta meg a szemeidet?

27. Felele nékik: Már mondám néktek és nem hallátok: miért akarjátok újra hallani? avagy ti is az ő tanítványai akartok lenni?

28. Szidalmazák azért őt és mondának: Te vagy annak a tanítványa; mi pedig a Mózes tanítványai vagyunk.

29. Mi tudjuk, hogy Mózesrel beszélt az Isten: erről pedig azt sem tudjuk, honnan való.

Ján. 8,14.

30. Felele az ember és monda nékik: Bizony csodálatos az, hogy ti nem tudjátok honnan való, és az én szememet megnyitotta.

31. Pedig tudjuk, hogy az Isten nem hallgatja meg a bűnösöket; hanem ha valaki istenfélő, és az ő akaratát cselekszi, azt hallgatja meg.

Péld. 15,29., Péld. 28,9., Ésa. 1,15.

32. Öröktől fogva nem hallaték, hogy vakon szülöttnek szemeit valaki megnyitotta volna.

33. Ha ez nem Istentől volna, semmit sem cselekedhetnék.

34. Felelének és mondának néki: Te mindenestől bűnben születted, és te tanítasz minket? És kiveték őt.

Ján. 9,22.

35. Meghallá Jézus, hogy kiveték azt; és találkozáván vele, monda néki: Hiszel-é te az Isten Fiában?

36. Felele az és monda: Ki az, Uram, hogy higgyek benne?

37. Mondá pedig néki Jézus: Láttad is őt, és a ki beszél veled, az az.

Ján. 4,26.

38. Az pedig monda: Hiszek, Uram. És imádá Őt.

39. És monda Jézus: Ítélet végett jöttem én e világra, hogy a kik nem látnak, lássanak; és a kik látnak, vakok legyenek.

Ésa. 6,9., Ésa. 6,10., Mát. 13,14., Mát. 13,15.

40. És hallák ezeket némely farizeusok, a kik vele valának, és mondának néki: Avagy mi is vakok vagyunk-é?

41. Mondá nékik Jézus: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad.

10.

1. Bizony, bizony mondom néktek: A ki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem másunnán hág be, tolvaj az és rabló.

2. A ki pedig az ajtón megy be, a juhok pásztora az.

3. Ennek az ajtónálló ajtót nyit; és a juhok hallgatnak annak szavára; és a maga juhait nevökön szólítja, és kivezeti őket.
4. És mikor kiereszti az ő juhait, előttök megy; és a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját.
5. Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak attól: mert nem ismerik az idegenek hangját.
6. Ezt a példázatot mondá nékik Jézus; de ők nem értették, mi az, a mit szól vala nékik.
7. Újra monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek, hogy én vagyok a juhoknak ajtaja.
8. Mindazok, a kik előttem jöttek, tolvajok és rablók: de nem hallgattak rájuk a juhok.
9. Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik és bejár és kijár majd, és legelőt talál.
10. A tolvaj nem egyébert jó, hanem hogy lopjon és öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életök legyen, és bővülködjenek.
11. Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért.
Ésa. 40,11., Ezék. 34,23., Ezék. 37,24., 1 Ján. 3,16.
12. A béres pedig és a ki nem pásztor, a kinek a juhok nem tulajdonai, látja a farkast jőni, és elhagyja a juhokat, és elfut: és a farkas elragadozza azokat, és elszéleszti a juhokat.
13. A béres pedig azért fut el, mert béres, és nincs gondja a juhokra.
14. Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim,
Ján. 10,27.
15. A miként ismer engem az Atya, és én is ismerem az Atyát; és életemet adom a juhokért.
Ján. 7,29.
16. Más juhaim is vannak nékem, a melyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra; és léssen egy akol és egy pásztor.
Ésa. 49,6., Luk. 2,30., Luk. 2,32., Eféz. 2,12., Eféz. 2,13.
17. Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt.
Ésa. 53,12.
18. Senki sem veszi azt el én tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól.
19. Újra hasonlász lón a zsidók között e beszédek miatt.
Ján. 7,12., Ján. 9,16.
20. És sokan mondják vala közülök: Ördög van benne és bolondozik, mit hallgattok reá?
Ján. 7,20., Ján. 8,48.
21. Mások mondának: Ezek nem ördögösnek beszédei. Vajjon az ördög megnyithatja-e a vakok szemeit?
22. Lón pedig Jeruzsálemben a templomszentelés ünnepe: és tél vala;
23. És Jézus a templomban, a Salamon tornáczában jár vala.
24. Körülvevék azért őt a zsidók, és mondának néki: Meddig tartasz még bizonytalanságban bennünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nékünk nyilván!
25. Felele nékik Jézus: Megmondtam néktek, és nem hiszitek: a cselekedetek, a melyeket én cselekszem az én Atyám nevében, azok tesznek bizonytságot rólam.
Ján. 10,38., Ján. 5,36.
26. De ti nem hisztek, mert ti nem az én juhaim közül vagytok. A mint megmondtam néktek:
27. Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem:
Ján. 10,14.
28. És én örök életet adok nékik; és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből.
Ján. 6,39., Ján. 17,12., Ján. 18,9., Róm. 8,34., Róm. 8,39.
29. Az én Atyám, a ki azokat adta nékem, nagyobb mindeneknél; és senki sem ragadhatja ki azokat az én Atyámnak kezéből.
30. Én és az Atya egy vagyunk.
Ján. 17,11.
31. Ismét köveket ragadának azért a zsidók, hogy megkövezzék őt.
Ján. 8,59.
32. Felele nékik Jézus: Sok jó dolgot mutattam néktek az én Atyámtól; azok közül melyik dologért köveztek meg engem?
33. Felelének néki a zsidók, mondván: Jó dologért nem kövezünk meg téged, hanem káromlásért, tudniillik, hogy te ember létedre Istenné teszed magadat.

Ján. 5,18., Ján. 8,38., Ján. 10,33., Mát. 26,65., Fil. 2,6.

34. Felele nékik Jézus: Nincs-é megírva a ti törvényetekben: Én mondom: Istenek vagytok?

Zsolt. 82,6.

35. Ha azokat isteneknek monda, a kikhez az Isten beszéde lőn (és az írás fel nem bontható),

36. Arról mondjátok-é ti, a kit az Atya megszentelt és elküldött e világra: Káromlást szólsz; mivelhogy azt mondom: Az Isten Fia vagytok?!

37. Ha az én Atyám dolgait nem cselekszem, ne higgyetek nékem;

38. Ha pedig azokat cselekszem, ha nékem nem hisztek is, higgyetek a cselekedeteknek: hogy megtudjátok és elhiggyétek, hogy az Atya én bennem van, és én ő benne vagyok.

Ján. 10,25., Ján. 14,10., Ján. 14,11., Ján. 17,21., Ján. 17,22.

39. Ismét meg akarák azért őt fogni; de kiméne az ő kezökből.

40. És újra elméne túl a Jordánon, arra a helyre, a hol János először keresztelt vala; és ott marada.

Ján. 1,28., Ján. 3,23.

41. És sokan menének ő hozzá és mondják vala, hogy: János nem tett ugyan semmi csodát; de mindaz, a mit János e felől mondott, igaz vala.

42. És sokan hívének ott ő benne.

11.

1. Vala pedig egy beteg, Lázár, Bethániából, Máriának és az ő testvérének, Márthának falujából.

Luk. 10,38., Luk. 10,39.

2. Az a Mária volt pedig az, a kinek a testvére Lázár beteg vala, a ki megkente vala az Urat kenettel és a hajával törle meg annak lábait.

Ján. 12,1., Mát. 26,7., Márk. 14,3.

3. Küldének azért a testvérek ő hozzá, mondván: Uram, ímé, a kit szeretsz, beteg.

4. Jézus pedig, a mikor ezt hallotta, monda: Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségére való, hogy dicsőíttessék általa az Istennek Fia.

5. Szereti vala pedig Jézus Márthát és annak nőtestvérét, és Lázárt.

6. Mikor azért meghallá, hogy beteg, akkor két napig marada azon a helyen, a hol vala.

7. Ez után aztán monda tanítványainak: Menjünk ismét Júdeába.

8. Mondának néki a tanítványok: Mester, most akarnak vala téged megkövezni a Júdabeliek, és újra oda mégy?

Ján. 10,31., Ján. 10,39.

9. Felele Jézus: Avagy nem tizenkét órája van-é a napnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja e világnak világosságát.

10. De a ki éjjel jár, megbotlik, mert nincsen abban világosság.

11. Ezeket monda; és ezután monda nékik: Lázár, a mi barátunk, elaludt; de elmegyek, hogy felköltsem őt.

12. Mondának azért az ő tanítványai: Uram, ha elaludt, meggyógyul.

13. Pedig Jézus annak haláláról beszélt; de ők azt hitték, hogy álomnak alvásáról szól.

14. Ekkor azért nyilván monda nékik Jézus: Lázár megholt.

15. És örülök, hogy nem voltam ott, ti érettetek, hogy higgyetek. De menjünk el ő hozzá!

16. Monda azért Tamás, a ki Kettősnek mondatik, az tanítványtársainak: Menjünk el mi is, hogy meghaljunk vele.

17. Elmenvén azért Jézus, úgy találá, hogy az már négy napja vala sírban.

18. Bethánia pedig közel vala Jeruzsálemhez, mintegy tizenöt futamatnyira;

19. És a zsidók közül sokan mentek vala Márthához és Máriához, hogy vigasztalják őket az ő testvérök felől.

20. Mártha azért, a mint hallja vala, hogy Jézus jó, elébe méne; Mária pedig otthon ül vala.

21. Monda azért Mártha Jézusnak: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.

22. De most is tudom, hogy a mit csak kérsz az Istentől, megadja néked az Isten.

23. Monda néki Jézus: Feltámad a te testvéred.

24. Monda néki Mártha: Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor az utolsó napon.

Ján. 5,29., Dán. 12,2.

25. Monda néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: a ki hisz én bennem, ha meghal is, él;

26. És a ki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-é ezt?

27. Monda néki: Igen Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Istennek Fia, a ki e világra jövendő vala.

Ján. 6,69.

28. És a mint ezeket mondotta vala, elméne, és titkon szólítá az ő testvérét Máriát, mondván: A Mester itt van és hív téged.

29. Mihelyt ez hallá, felkele hamar és hozzá méne.

30. Jézus pedig nem ment vala még be a faluba, hanem azon a helyen vala, a hová Mártha elébe ment vala.

31. A zsidók azért, a kik ő vele otthon valának és vigasztalák őt, látván, hogy Mária hamar felkél és kimegy vala, utána menének, ezt mondván: A sírhoz megy, hogy ott sírjon.

32. Mária azért, a mint oda ére, a hol Jézus vala, meglátván őt, az ő lábaihoz esék, mondván néki: Uram, ha itt voltál volna, nem halt volna meg az én testvérem.

33. Jézus azért, a mint látja vala, hogy az sír és sírnak a vele jött zsidók is, elbúsula lelkében és igen megrendüle.

34. És monda: Hová helyeztéték őt? Mondának néki: Uram, jer és lásd meg!

35. Könnyekre fakadt Jézus.

36. Mondának azért a zsidók: Ímé, mennyire szerette őt!

37. Némelyek pedig mondának közülök: Nem megtehetette volna-e ez, a ki a vaknak szemét felnyitotta, hogy ez ne haljon meg?

38. Jézus pedig újra felindulva magában, oda megy vala a sírhoz. Az pedig egy üreg vala, és kő fekvék rajta.

39. Monda Jézus: Vegyétek el a követ. Monda néki a megholtak nőtestvére, Mártha: Uram, immár szaga van, hiszen negyednapos.

40. Monda néki Jézus: Nem mondtam-é néked, hogy ha hiszel, meglátod majd az Istennek dicsőségét?

41. Elvevék azért a követ onnan, a hol a megholt fekszik vala. Jézus pedig felemelé szemeit az égbe, és monda: Atyám, hálát adok néked, hogy meghallgattál engem.

42. Tudtam is én, hogy te mindenkor meghallgatsz engem; csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhigyjék, hogy te küldtél engem.

43. És mikor ezeket monda, fenszóval kiálta: Lázár, jőjj ki!

44. És kijöve a megholt, lábain és kezein kötelékekkel megkötözve, és az orcája kendővel vala leborítva. Monda nekik Jézus: Oldozzátok meg őt, és hagyjátok menni.

45. Sokan hívének azért ő benne ama zsidók közül, a kik Máriához mentek vala, és láták, a miket cselekedett vala.

46. De némelyek azok közül elmenének a farizeusokhoz, és elbeszélék nekik, a miket Jézus cselekedett vala.

47. Egybegyűjték azért a papifejedelmek és a farizeusok a főtanácsot, és mondának: Mit cselekedjünk? mert ez az ember sok csodát mivel.

Mát. 26,3., Márk. 14,1., Luk. 22,2.

48. Ha ekképen hagyjuk őt, mindenki hinni fog ő benne: és eljőnek majd a rómaiak és elveszik tőlünk mind e helyet, mind e népet.

49. Egy pedig ő közülök, Kajafás, a ki főpap vala abban az esztendőben, monda nekik: Ti semmit sem tudtok.

Ján. 18,14.

50. Meg sem gondoljátok, hogy jobb nekünk, hogy egy ember haljon meg a népért, és az egész nép el ne vesszen.

51. Ezt pedig nem magától monda: hanem mivelhogy abban az esztendőben főpap vala, jövendőt monda, hogy Jézus meg fog halni a népért;

52. És nemcsak a népért, hanem azért is, hogy az Istennek elszéledt gyermekeit egybegyűjtse.

53. Ama naptól azért azon tanakodának, hogy őt megöljék.

Mát. 26,3., Márk. 14,1., Luk. 22,2.

54. Jézus azért nem jár vala többé nyilvánosan a zsidók között, hanem elméne onnan a vidékre, a pusztához közel, egy Efraim nevű városba; és ott tartózkodék az ő tanítványaival.

55. Közel vala pedig a zsidók husvétja: és sokan menének fel Jeruzsálembe a vidékről husvét előtt, hogy megtisztuljanak.

56. Keresék azért Jézust, és szólnak vala egymással a templomban állva: Mit gondoltok, hogy nem jön-e fel az ünnepre?

Ján. 7,11.

57. A papi fejedelmek pedig és a farizeusok is parancsolatot adának, hogy ha valaki megtudja, hogy hol van, jelentse meg, hogy őt megfogják.

12.

1. Jézus azért hat nappal a husvét előtt méne Bethániába, a hol a megholt Lázár vala, a kit feltámasztott a halálból.

Mát. 26,6., Márk. 14,3.

2. Vacsorát készítének azért ott néki, és Mártha szolgál vala fel; Lázár pedig egy vala azok közül, a kik együt ülnek vala ő vele.

3. Mária azért elővévén egy font igazi, drága nárdusból való kenetet, megkené a Jézus lábait, és megtörlé annak lábait a saját hajával; a ház pedig megtelék a kenet illatával.

4. Monda azért egy az ő tanítványai közül, Iskáriótes Júdás, Simonnak fia, a ki őt elárulandó vala:

5. Miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz dénáron, és miért nem adták a szegényeknek?

6. Ezt pedig nem azért monda, mintha néki a szegényekre volna gondja, hanem mivelhogy tolvaj vala, és nála vala az erszény, és amit abba tesznek vala, elcsené.

Ján. 13,29.

7. Monda azért Jézus: Hagyj békét néki; az én temetésem idejére tartogatta ő ezt.

8. Mert szegények mindenkor vannak veletek, én pedig nem mindenkor vagyok.

5 Móz. 15,11., Mát. 26,11., Márk. 14,7.

9. A zsidók közül azért nagy sokaság értesült vala arról, hogy ő ott van: és oda menének nemcsak Jézusért, hanem hogy Lázárt is lássák, a kit feltámasztott a halálból.

Ján. 11,43., Ján. 11,44.

10. A papifejedelmek pedig tanácskozának, hogy Lázárt is megöljék;

11. Mivelhogy a zsidók közül sokan ő miatta menének oda és hívének a Jézusban.

12. Másnap a nagy sokaság, a mely az ünnepre jött vala, hallván, hogy Jézus Jeruzsálembe jó,

13. Pálmaágakat vón, és kiméne elébe, és kiált vala: Hozsánna: Áldott, a ki jó az Úrnak nevében, az Izráelnek ama királya!

Mát. 21,9., Márk. 11,9., Luk. 19,38., Zsolt. 118,26.

14. Találván pedig Jézus egy szamarat, felüle arra, a mint meg van írva:

15. Ne félj Sionnak leánya: Ímé a te királyod jó, száárnak vehmén ülve.

Zak. 9,9.

16. Ezeket pedig nem értették eleinte az ő tanítványai: hanem mikor megdicsőítették Jézus, akkor emlékezének vissza, hogy ezek ő felőle vannak megírva, és hogy ezeket mívelték ő vele.

17. A sokaság azért, a mely ő vele vala, mikor kihívta Lázárt a koporsóból és feltámasztotta őt a halálból, biznyságot tón.

18. Azért is méne ő elébe a sokaság, mivel hallá, hogy ezt a csodát mívelte vala.

19. Mondának azért a farizeusok egymás között: Látjátok-é, hogy semmit sem értek? Ímé, mind e világ ő utána megy.

20. Néhány görög is vala azok között, a kik felmenének, hogy imádkozzanak az ünnepen:

21. Ezek azért a galileai Bethsaidából való Filephez menének, és kérék őt, mondván: Uram, látni akarjuk a Jézust.

Ján. 1,45.

22. Megy vala Filep és szóla Andrásnak, és viszont András és Filep szóla Jézusnak.

23. Jézus pedig felele nekik, mondván: Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az embernek Fia.

Ján. 17,1.

24. Bizony, bizony mondom néktek: Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem.

25. Aki szereti a maga életét, elveszti azt; és a ki gyűlöli a maga életét e világon, örök életre tartja meg azt.

Mát. 10,39., Mát. 16,25., Márk. 8,35., Luk. 9,24., Luk. 17,33.

26. A ki nékem szolgál, engem kövessen; és a hol én vagyok, ott lesz az én szolgám is: és a ki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya.

27. Most az én lelkem háborog; és mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától. De azért jutottam ez órára.

28. Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Szózat jöve azért az égből: Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem.

29. A sokaság azért, a mely ott állt és hallotta vala, azt mondá, hogy mennydörgött; mások mondának: Angyal szólt néki.

30. Felele Jézus és monda: Nem én érettem lőn e szó, hanem ti érettetek.

31. Most van e világ kárhoztatása; most vették ki e világ fejedelme:

32. És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.

Ján. 3,14., Ján. 8,28.

33. Ezt pedig azért mondá, hogy megjelentse, milyen halállal kell meghalnia.

34. Felele néki a sokaság: Mi azt hallottuk a törvényből, hogy a Krisztus örökké megmarad: hogyan mondod hát te, hogy az ember Fiának fel kell emeltetnie? Kicsoda ez az ember Fia?

2 Sám. 7,13., Zsolt. 72,17., Zsolt. 89,29., Zsolt. 89,36., Zsolt. 110,4., Ésa. 9,6., Ésa. 9,7., Ezék. 37,25., Dán. 2,44., Dán. 7,14., Dán. 7,27.

35. Monda azért nékik Jézus: Még egy kevés ideig veletek van a világosság. Járjatok, a míg világosságotok van, hogy sötétség ne lepjen meg titeket: és a ki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy.

Ján. 1,9., 1 Ján. 2,10.

36. Míg a világosságotok megvan, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiai legyetek. Ezeket mondá Jézus, és elmenvén, elrejtőzködék előlük.

37. És noha ő ennyi jelt tett vala előttük, mégsem hívének ő benne:

38. Hogy beteljesedjék az Ésaías próféta beszéde, a melyet monda: Uram, ki hitt a mi tanításunknak? és az Úr karja kinek jelentetett meg?

Ésa. 53,1.

39. Azért nem hihetnek vala, mert ismét monda Ésaías:

40. Megvakította az ő szemeiket, és megkeményítette az ő szívöket; hogy szemeikkel ne lássanak és szívökkel ne értsenek, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.

Ésa. 6,9., Mát. 13,14., Márk. 4,12., Luk. 8,10., Csel. 28,27., Róm. 11,8.

41. Ezeket mondá Ésaías, a mikor látta az ő dicsőségét; és beszéle ő felőle.

Ésa. 6,1.

42. Mindazáltal a főemberek közül is sokan hívének ő benne: de a farizeusok miatt nem vallák be, hogy ki ne rekesztessenek a gyülekezetből:

Ján. 7,48.

43. Mert inkább szerették az emberek dicséretét, mintsem az Istennek dicséretét.

Ján. 5,44.

44. Jézus pedig kiálta és monda: A ki hisz én bennem, nem én bennem hisz, hanem abban, a ki elküldött engem.

45. És a ki engem lát, azt látja, a ki küldött engem.

Ján. 14,9.

46. És világosságul jöttem e világra, hogy senki ne maradjon a sötétségben, a ki én bennem hisz.

Ján. 8,12., Ján. 9,5.

47. És ha valaki hallja az én beszédeimet és nem hisz, én nem kárhoztatom azt: mert nem azért jöttem, hogy kárhoztassam a világot, hanem hogy megtartsam a világot.

Ján. 3,17.

48. A ki megvet engem és nem veszi be az én beszédeimet, van annak, a ki őt kárhoztassa: a beszéd, a melyet szólottam, az kárhoztatja azt az utolsó napon.

49. Mert én nem magamtól szóltam; hanem az Atya, a ki küldött engem, ő parancsolta nékem, hogy mit mondjak és mit beszéljek.

Ján. 14,10.

50. És tudom, hogy az ő parancsolata örök élet. A miket azért én beszélek, úgy beszélem, a mint az Atya mondotta vala nékem.

1. A husvét ünnepe előtt pedig, tudván Jézus, hogy eljött az órája, hogy átmenjen e világból az Atyához, mivelhogy szerette az övéit e világon, mindvégig szerette őket.

Mát. 26,2., Márk. 14,1., Luk. 22,1.

2. És vacsora közben, a mikor az ördög belesugalta már Iskáriótes Júdásnak, a Simon fiának szívébe, hogy árulja el őt,

3. Tudván Jézus, hogy az Atya mindent hatalmába adott néki, és hogy ő az Istentől jött és az Istenhez megy,

Ján. 3,35., Ján. 17,2., Mát. 11,27., Mát. 28,18.

4. Felkele a vacsorától, leveté a felső ruháját; és egy kendőt vévén, körülköté magát.

5. Azután vizet tölte a medenczébe, és kezdé mosni a tanítványok lábait, és megtörölni a kendővel, a melylyel körül van kötve.

6. Méne azért Simon Péterhez; és az monda néki: Uram, te mosod-é meg az én lábaimat?

7. Felele Jézus és monda néki: A mit én cselekszem, te azt most nem érted, de ezután majd megérted.

8. Monda néki Péter: Az én lábaimat nem mosod meg soha! Felele néki Jézus: Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs én hozzám.

9. Monda néki Simon Péter: Uram, ne csak lábaimat, hanem kezeimet és fejeimet is!

10. Mondá néki Jézus: A ki megfürödött, nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, különben egészen tiszta; ti is tiszták vagytok, de nem mindnyájan.

Ján. 13,10.

11. Tudta ugyanis, hogy ki árulja el őt; azért mondá: Nem vagytok mindnyájan tiszták!

Ján. 6,64.

12. Mikor azért megmosta azoknak lábait, és a felső ruháját felvette, újra leülvén, monda nékik: Értitek-é, hogy mit cselekedtem veletek?

13. Ti engem így hívtok: Mester, és Uram És jól mondjátok, mert az vagyok.

Mát. 23,8., Mát. 23,10., 1 Kor. 8,6.

14. Azért, ha én az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait.

15. Mert példát adtam néktek, hogy a miképen én cselekedtem veletek, ti is akképen cselekedjétek.

16. Bizony, bizony mondom néktek: A szolgálta nem nagyobb az ő Uránál; sem a követ nem nagyobb annál, a ki azt küldte.

Ján. 15,20., Mát. 10,24., Luk. 6,40.

17. Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket.

18. Nem mindnyájakokról szólok; tudom én kiket választottam el; hanem hogy beteljesedjék az írás: A ki velem ette a kenyeret, a sarkát emelte fel ellenem.

Zsolt. 41,10.

19. Most megmondom néktek, mielőtt meglenne, hogy mikor meglesz, higyjétek majd, hogy én vagyok.

20. Bizony, bizony mondom néktek: A ki befogadja, ha valakit elküldök, engem fogad be; a ki pedig engem befogad, azt fogadja be, a ki engem küldött.

Mát. 10,40., Luk. 9,48.

21. Mikor ezeket mondja vala Jézus, igen nyugtalankodék lelkében, s bizonyoságot tőn, és monda: Bizony, bizony mondom néktek, hogy egy ti közületek elárul engem.

Mát. 26,21., Márk. 14,18., Luk. 22,21.

22. A tanítványok ekkor egymásra tekintének bizonytalankodva, hogy kiről szól.

23. Egy pedig az ő tanítványai közül a Jézus kebelén nyugszik vala, a kit szeret vala Jézus.

Ján. 21,20.

24. Int azért ennek Simon Péter, hogy tudakozza meg, ki az, a kiről szól?

25. Az pedig a Jézus kebelére hajolván, monda néki: Uram, ki az?

26. Felele Jézus: Az, a kinek én a bemártott falatot adom. És bemártván a falatot, adá Iskáriótes Júdásnak, a Simon fiának.

27. És a falat után akkor beméne abba a Sátán. Monda azért néki Jézus: A mit cselekszel, hamar cselekedjed.

28. Ezt pedig senki sem érté a leültek közül, miért mondta néki?

29. Némelyek ugyanis állíták, mivelhogy az erszény Júdásnál vala, hogy azt mondá néki Jézus: Vedd meg, a mikre szükségünk van az ünnepre; vagy, hogy adjon valamit a szegényeknek.

Ján. 12,6.

30. Az pedig, mihelyt a falatot elvevé, azonnal kiméne: vala pedig éjszaka.

31. Mikor azért kiment vala, monda Jézus: Most dicsőítették meg az embernek Fia, az Isten is megdicsőítették ő benne.

32. Ha megdicsőítették ő benne az Isten, az Isten is megdicsőíti őt ő magában, és ezennel megdicsőíti őt.
33. Fiaim, egy kevés ideig még veletek vagyok. Kerestek majd engem; de a miként a zsidóknak mondtam, hogy: A hová én megyek, ti nem jöhettek; most néktek is mondom.

Ján. 7,33., Ján. 7,34., Ján. 8,21.

34. Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; a mint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.

Ján. 15,12., 3 Móz. 19,18., Mát. 22,39., Gal. 6,2., Jak. 2,8., 1 Pét. 1,22., 1 Ján. 2,5., 1 Ján. 2,8., 1 Ján. 2,10., 1 Ján. 3,11., 1 Ján. 4,16., 1 Ján. 4,21.

35. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.

36. Monda néki Simon Péter: Uram, hová mégy? Felele néki Jézus: A hová én megyek, most én utánam nem jöhetsz; utóbb azonban utánam jössz.

Ján. 21,18., Ján. 21,19.

37. Monda néki Péter: Uram, miért nem mehetek most utánad? Az életemet adom érted!

38. Felele néki Jézus: Az életedet adod érted? Bizony, bizony mondom néked, nem szól addig a kakas, mígnem háromszor megtagadsz engem.

Mát. 26,34., Márk. 14,30., Luk. 22,34.

14.

1. Ne nyugtalanodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem.

2. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítek nektek.

3. És ha majd elmegyek és helyet készítek nektek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy a hol én vagyok, ti is ott legyetek.

Ján. 12,26., Ján. 17,24., 1 Thess. 4,17.

4. És hogy hová megyek én, tudjátok; az útát is tudjátok.

5. Monda néki Tamás: Uram, nem tudjuk hová mégy; mimódon tudhatjuk azért az útát?

6. Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.

7. Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is; és mostantól fogva ismeritek őt, és láttátok őt.

8. Monda néki Filep: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk!

9. Monda néki Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok, és még se ismertél meg engem, Filep? a ki engem látott, látta az Atyát; mimódon mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát?

Ján. 12,45.

10. Nem hiszed-é, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van? A beszédek, a melyeket én mondok néktek, nem magamtól mondom; hanem az Atya, a ki én bennem lakik, ő cselekszi e dolgokat.

Ján. 10,38., Ján. 17,21., Ján. 12,49.

11. Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van; ha pedig nem, magokért a cselekedetekért higgyetek nekem.

12. Bizony, bizony mondom néktek: A ki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, a melyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek.

13. És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban.

Ján. 15,7., Ján. 15,16., Ján. 16,23., Ján. 16,24., Mát. 7,7., Márk. 11,24.

14. Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt.

15. Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.

16. És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké.

17. Az igazságnak ama Lelkét: a kit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.

18. Nem hagylak titeket árvákul; eljövök ti hozzátok.

19. Még egy kevés idő és a világ nem lát engem többé; de ti megláttok engem: mert én élek, ti is élni fogtok.

20. Azon a napon megtudjátok majd ti, hogy én az én Atyámban vagyok, és ti én bennem, és én ti bennetek.

Ján. 17,21., Ján. 17,23.

21. A ki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; a ki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, és én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.

22. Monda néki Júdás (nem az Iskáriótes): Uram, mi dolog, hogy nekünk jelented ki magadat, és nem a világnak?

23. Felele Jézus és monda néki: Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk.

24. A ki nem szeret engem, nem tartja meg az én beszédeimet: és az a beszéd, a melyet hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, a ki küldött engem.

Ján. 7,16.

25. Ezeket beszéltem néktek, a míg veletek valék.

26. Ama vigasztaló pedig, a Szent Lélek, a kit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, a miket mondtam néktek.

Ján. 15,26., Ján. 16,7.

27. Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja. Ne nyugtalanokdjék a ti szívetek, se ne féljen!

28. Hallottátok, hogy én azt mondtam néktek: Elmegyek, és eljövök hozzátok. Ha szeretnétek engem, örvendeznétek, hogy azt mondtam: Elmegyek az Atyához; mert az én Atyám nagyobb nálamnál.

Ján. 14,3.

29. És most mondtam meg néktek, mielőtt meglesse: hogy a mikor majd meglesz, higyjetek.

Ján. 13,19.

30. Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme: és én bennem nincsen semmije;

31. De, hogy megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát és úgy cselekszem, a mint az én Atyám parancsolta nékem: keljete fel, menjünk el innen.

15.

1. Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves.

2. Minden szőlővesszőt, a mely én bennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt pedig, a mely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen.

3. Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, a melyet szóltam néktek.

Ján. 13,10.

4. Maradjatok én bennem és én is ti bennetek. Miképen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképen ti sem, hanemha én bennem maradtok.

5. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.

Ján. 6,56.

6. Ha valaki nem marad én bennem, kivettetik, mint a szőlővessző, és megszárad; és egybe gyűjtik ezeket és a tűzre vetik, és megégnek.

7. Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjete, a mit csak akartok, és meglesz az néktek.

Ján. 14,13., Ján. 16,23., 1 Ján. 3,22.

8. Abban dicsőítitek meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete; és legyetek nékem tanítványaim.

9. A miképen az Atya szeretett engem, én is úgy szerettelek titeket: maradjatok meg ebben az én szeretetemben.

10. Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; a miképen én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében.

Ján. 14,15.

11. Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon ti bennetek az én örömem és a ti örömetek beteljék.

12. Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, a miképen én szerettelek titeket.

Ján. 13,34., Eféz. 5,2.

13. Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.

14. Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, a miket én parancsolok néktek.

15. Nem mondalak többé titeket szolgálóknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket pedig barátainknak mondtalak; mert mindazt, a mit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek.

16. Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendeltelek titeket, hogy ti elmenjetekek és gyümölcsöt teremjetekek, és a ti gyümölcsötök megmaradjon; hogy akármit kértekek az Atyától az én nevében, megadja néktek.

Mát. 28,19., Ján. 14,13., Ján. 16,23., Ján. 16,24.

17. Ezeket parancsolom néktek, hogy egymást szeressétekek.

18. Ha gyűlölte titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölte ti nálatoknál.

Ján. 7,7.

19. Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, a mi az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlölte titeket a világ.

20. Emlékezzetekek meg ama beszédekről, a melyeket én mondtam néktek: Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldözetekek, titeket is üldözetekek majd; ha az én beszédemet megtartottátok, a tiéteket is megtartjátok majd.

Ján. 13,16., Mát. 10,24., Luk. 6,40.

21. De mindezt az én nevéért cselekszetekek veletek, mivelhogy nem ismeritek azt, a ki küldött engem.

Mát. 24,9.

22. Ha nem jöttem volna és nem beszéltem volna nékik, nem volna bűnük: de most nincs mivel menteniök az ő bűnöket.

Ján. 9,41., Luk. 12,47., Luk. 12,48.

23. A ki engem gyűlölte, gyűlölte az én Atyámat is.

24. Ha ama cselekedetekeket nem cselekedtem volna közöttük, a melyeket senki más nem cselekedett, nem volna bűnük; de most láttak is, gyűlöltekek is, mind engem, mind az én Atyámat.

25. De azért lőn így, hogy beteljesedjék a mondás, a mely megiratott az ő törvényökben: Ok nélkül gyűlöltekek engem.

Zsolt. 69,5.

26. Mikor pedig eljő majd a Vigasztaló, a kit én küldök néktek az Atyától, az igazságnak Lelke, a ki az Atyától származik, az tesz majd én rólam bizonytságot.

Ján. 14,26., Ján. 16,7., Luk. 24,49.

27. De ti is bizonytságot teszetekek; mert kezdettől fogva én velem vagytok.

Csel. 1,22., Csel. 5,32.

16.

1. Ezeket beszéltem néktek, hogy meg ne botránkozzátok.

2. A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy a ki öldökölte titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszetekek.

3. És ezeket azért cselekszetekek veletek, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engem.

Ján. 15,21.

4. Ezeket pedig azért beszéltem néktek, hogy a mikor eljő az az idő, megemlékezzetekek róluk, hogy én mondtam néktek. De ezeket kezdettől fogva nem mondtam néktek, mivelhogy veletek valék.

Mát. 9,15., Márk. 2,19., Luk. 5,34.

5. Most pedig elmegyekek ahhoz, a ki küldött engem; és senki sem kérdezi tőlem közületek: Hová mégye?

6. Hanem, mivelhogy ezeket beszéltem néktek, a szomorúság eltöltötte a szívetetekek.

7. De én az igazat mondom néktek: Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyekek, nem jó el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyekek, elküldöm azt ti hozzátok.

Ján. 14,26., Ján. 15,26.

8. És az, mikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében:

9. Bűn tekintetében, hogy nem hisztek én bennem;

10. És igazság tekintetében, hogy én az én Atyámhoz megyekek, és többé nem láttok engem;

11. Ítélet tekintetében pedig, hogy e világnak fejedelme megítéltetett.

Ján. 12,31.

12. Még sok mondani valóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok.

13. De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, a miket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek.

14. Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjelenti néktek.
15. Mindaz, a mi az Atyáé, az enyém: azért mondom, hogy az enyémből vesz, és megjelenti néktek.
Ján. 17,10.
16. Egy kevés idő, és nem láttok engem; és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem: mert én az Atyához megyek.
Ján. 7,33., Ján. 13,33.
17. Mondának azért az ő tanítványai közül egymásnak: Mi az, a mit nekünk mond: Egy kevés idő, és nem láttok engem; és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem; és: mert én az Atyához megyek?
18. Mondának azért: Mi az a kevés idő, a miről szól? Nem tudjuk, mit mond.
19. Megérté azért Jézus, hogy őt akarnák megkérdezni, és monda nekik: Arról tudakoztatok-é egymást, hogy azt mondom: Egy kevés idő, és nem láttok engem; és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem?
20. Bizony, bizony mondom néktek, hogy sírtok és jajgattok ti, a világ pedig örül: ti szomorogtok, hanem a ti szomorúságtok öröme fordul.
21. Az asszony mikor szül, szomorúságban van, mert eljött az ő órája: de mikor megszüli az ő gyermekét, nem emlékezik többé a kínra az öröm miatt, hogy ember született e világra.
22. Ti is azért most ugyan szomorúságban vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a ti szívetek, és senki el nem veszi tőletek a ti örömeteket.
23. És azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről. Bizony, bizony mondom néktek, hogy a mit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek.
Ján. 14,13., Ján. 15,16., Mát. 7,7., Mát. 21,22., Márk. 11,24., Luk. 11,9., Jak. 1,5.
24. Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen.
25. Ezeket példázatokban mondtam néktek; de eljő az idő, mikor nem példázatokban beszélek majd néktek, hanem nyíltan beszélek néktek az Atyáról.
26. Azon a napon az én nevemben kértek majd: és nem mondom néktek, hogy én kérni fogom az Atyát ti érettetek;
27. Mert maga az Atya szeret titeket, mivelhogy ti szerettetek engem, és elhittétek, hogy én az Istentől jöttem ki.
Ján. 17,8.
28. Kijöttem az Atyától, és jöttem e világba: ismét elhagyom e világot, és elmegyek az Atyához.
29. Mondának néki az ő tanítványai: Ímé, most nyíltan beszélsz és semmi példázatot nem mondasz.
30. Most tudjuk, hogy te mindent tudsz, és nincs szükséged arra, hogy valaki téged megkérdezzen: erről hiszszük, hogy az Istentől jöttél ki.
Ján. 16,27.
31. Felele nekik Jézus: Most hiszitek?
32. Ímé eljő az óra, és immár eljött, hogy szétoszoljatok kiki az övéihez, és engem egyedül hagyjatok; de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.
Mát. 26,31., Márk. 14,27.
33. Azért beszéltem ezeket néktek, hogy békességetek legyen én bennem. E világon nyomorúságtok leszen; de bízzatok: én meggyőztem a világot.
- 17.**
1. Ezeket beszélte Jézus; és felemelve szemeit az égre, és monda: Atyám, eljött az óra; dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged;
Ján. 12,23.
2. A miként te hatalmat adtál néki minden testen, hogy örök életet adjon mindennek, a mit néki adtál.
Ján. 3,35., Ján. 13,3., Ján. 5,21.
3. Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust.
1 Ján. 5,20.
4. Én dicsőítettelek téged e földön: elvégeztem a munkát, a melyet reám bízál, hogy végezzem azt.

Ján. 4,34.

5. És most te dicsőíts meg engem, Atyám, te magadnál azzal a dicsőséggel, a melylyel bírtam te nálad a világ létele előtt.

6. Megjelentettem a te nevedet az embereknek, a kiket e világból nékem adtál: tiéid valának, és nékem adtad azokat, és a te beszédedet megtartották.

7. Most tudták meg, hogy mindaz te tőled van, a mit nékem adtál:

8. Mert ama beszédedet, a melyeket nékem adtál, ő nékik adtam; és ők befogadták, és igazán megismerték, hogy én tőled jöttem ki, és elhitték, hogy te küldtél engem.

Ján. 16,27.

9. Én ezekért könyörgök: nem a viláért könyörgök, hanem azokért, a kiket nékem adtál, mert a tiéid.

10. És az enyéme mind a tiéid, és a tiéid az enyéme: és megdicsőíttem ő bennök.

Ján. 16,15.

11. És nem vagyok többé e világon, de ők a világon vannak, én pedig te hozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, a kiket nékem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi!

Ján. 17,21., Ján. 10,30.

12. Mikor velök valék a világon, én megtartám őket a te nevedben; a kiket nékem adtál, megőrizém, és senki el nem vezett közülök, csak a veszedelemnek fia, hogy az írás beteljesüljön.

Ján. 6,39., Ján. 10,28., Ján. 18,9., Ján. 13,18., Zsolt. 41,10.

13. Most pedig te hozzád megyek; és ezeket beszélem a világon, hogy ők az én örömemet teljesen bírják ő magokban.

14. Én a te ígédet nékik adtam; és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok.

15. Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.

16. Nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok.

17. Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te ígéd igazság.

18. A miképen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra;

19. És én érettök oda szentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek az igazságban.

Zsid. 9,14.

20. De nemcsak ő érettök könyörgök, hanem azokért is, a kik az ő beszédökre hisznek majd én bennem;

21. Hogy mindnyájan egyek legyenek; a mint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhigye a világ, hogy te küldtél engem.

Ján. 10,38., Ján. 14,10., Ján. 14,11., 1 Ján. 3,24., Ján. 17,11.

22. És én azt a dicsőséget, a melyet nékem adtál, ő nékik adtam, hogy egyek legyenek, a miképen mi egy vagyunk:

23. Én ő bennök, és te én bennem: hogy tökéletesen egygyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, a miként engem szerettél.

24. Atyám, a kiket nékem adtál, akarom, hogy a hol én vagyok, azok is én velem legyenek; hogy megláthassák az én dicsőségemet, a melyet nékem adtál: mert szerettél engem e világ alapjának felvettése előtt.

Ján. 12,26., Ján. 14,3., 1 Thess. 4,17.

25. Igazságos Atyám! És e világ nem ismert téged, de én ismertelek téged; és ezek megismerik, hogy te küldtél engem;

26. És megismerttettem ő velök a te nevedet, és megismerttetem; hogy az a szeretet legyen ő bennök, a mellyel engem szerettél, és én is ő bennök legyek.

18.

1. Mikor ezeket mondta vala Jézus, kiméne az ő tanítványaival együtt túl a Kedron patakán, a hol egy kert vala, a melybe bemenének ő és az ő tanítványai.

2 Sám. 15,23., Mát. 26,36., Márk. 14,32., Luk. 22,39.

2. Ismeré pedig azt a helyet Júdás is, a ki őt elárulja vala; mivelhogy gyakorta ott gyűlt egybe Jézus az ő tanítványaival.

3. Júdás azért magához vevén a katonai csapatot, és a papi fejedelmektől és a farizeusoktól szolgálát, oda méne fáklyákkal, lámpásokkal és fegyverekkel.

Mát. 26,47., Márk. 14,43., Luk. 22,47., Csel. 1,16.

4. Jézus azért tudván mindazt, a mi reá következő vala, előre méne, és monda azoknak: Kit kerestek?
5. Felelének néki: A názáreti Jézust. Monda nékik Jézus: Én vagyok. Ott állt pedig ő velök Júdás is, a ki elárulta őt.

6. Mikor azért azt monda nékik, hogy: Én vagyok; hátra vonulának és földre esének.

7. Ismét megkérdezé azért őket: Kit kerestek? És azok mondának: A názáreti Jézust.

8. Felele Jézus: Mondtam néktek, hogy én vagyok az. Azért, ha engem kerestek, ezeket bocsássátok el;

9. Hogy beteljesüljön a beszéd, a melyet mondott: Azok közül, a kiket nékem adtál, senkit sem vesztettem el.

Ján. 6,39., Ján. 10,28., Ján. 17,12.

10. Simon Péter pedig, a kinek szablyája vala, kirántá azt, és megüté a főpap szolgáját, és levágá annak jobb fülét. A szolga neve pedig Málkus vala.

Mát. 26,51., Márk. 14,47., Luk. 22,50.

11. Monda azért Jézus Péternek: Tedd hüvelyébe a te szablyádat; avagy nem kell-é kiinnom a pohárt, a melyet az Atya adott nékem?

Mát. 26,52.

12. A csapat azért és az ezredes és a zsidók szolgálai megfogák Jézust, és megkötözték őt,

13. És vivék őt először Annáshoz; mert ipa vala ez Kajafásnak, a ki abban az esztendőben főpap vala.

14. Kajafás pedig az vala, a ki tanácsolta vala a zsidóknak, hogy jobb, hogy egy ember veszszen el a népért.

Ján. 11,49., Ján. 11,50.

15. Simon Péter pedig, és egy másik tanítvány követi vala Jézust. Ez a tanítvány pedig ismerős vala a főpappal, és beméne Jézussal együtt a főpap udvarába,

Mát. 26,58., Márk. 14,54., Luk. 22,54.

16. Péter pedig kívül áll vala az ajtónál. Kiméne azért ama másik tanítvány, a ki a főpappal ismerős vala, és szóla az ajtóőrzőnek, és bevivé Pétert.

17. Szóla azért Péterhez az ajtóőrző leány: Nemde, te is ez ember tanítványai közül való vagy? Monda ő: Nem vagyok.

18. A szolgálak pedig és a poroszlók ott állnak vala, szítván a tüzet, mivelhogy hűvös vala, és melegszenek vala. Ott áll vala pedig Péter is ő velök együtt, és melegszik vala.

19. A főpap azért kérdezé Jézust az ő tanítványai felől, és az ő tudománya felől.

20. Felele néki Jézus: Én nyilván szólottam a világnak, én mindenkor tanítottam a zsinagógában és a templomban, a hol a zsidók mindenünnen összegyülekeznek; és titkon semmit sem szólottam.

21. Mit kérdész engem? Kérdezd azokat, a kik hallották, mit szóltam nékik: ímé ők tudják, a miket nékik szólottam.

22. Mikor pedig ő ezeket mondja vala, egy a poroszlók közül, a ki ott áll vala, arczul üté Jézust, mondván: így felelsz-é a főpapnak?

23. Felele néki Jézus: Ha gonoszul szóltam, tégy bizonytságot a gonoszságról; ha pedig jól, miért versz engem.

24. Elküldé őt Annás megkötözve Kajafáshoz, a főpaphoz.

Mát. 26,57., Márk. 14,53., Luk. 22,54.

25. Simon Péter pedig ott áll vala és melegszik vala. Mondának azért néki: Nemde, te is ennek a tanítványai közül való vagy? Megtagadá ő, és monda: Nem vagyok.

Mát. 26,69., Márk. 14,66., Márk. 14,67., Luk. 22,56.

26. Monda egy a főpap szolgálai közül, rokona annak, a kinek a fülét Péter levágta: Nem láttalak-e én téged ő vele együtt a kertben?

27. Ismét megtagadá azért Péter; és a kakas azonnal megszólala.

Mát. 26,74., Márk. 14,72., Luk. 22,60.

28. Vivék azért Jézust Kajafástól a törvényházba. Vala pedig reggel. És ők nem menének be a törvényházba, hogy meg ne fertőztessenek, hanem hogy megehessék a husvétibárányt.

Mát. 27,2., Márk. 15,1., Luk. 23,1., Csel. 10,28., Csel. 11,3.

29. Kiméne azért Pilátus ő hozzájuk, és monda: Micsoda vádat hoztok fel ez ember ellen?

30. Felelének és mondának néki: Ha gonosztevő nem volna ez, nem adtuk volna őt a te kezébe.

31. Monda azért nékik Pilátus: Vigyétek el őt ti, és ítéljétek meg őt a ti törvényeitek szerint. Mondának azért néki a zsidók: Nékünk senkit sem szabad megölnünk;

32. Hogy beteljesedjék a Jézus szava, a melyet monda, a mikor jelenti vala, hogy milyen halállal kell majd meghalnia.

Mát. 20,19., Márk. 10,33., Luk. 18,32.

33. Ismét beméne azért Pilátus a törvényházba, és szólítja vala Jézust, és monda néki: Te vagy a Zsidók királya?

Mát. 27,11., Márk. 15,2., Luk. 23,3.

34. Felele néki Jézus: Magadtól mondod-é te ezt, vagy mások beszélték néked én felőlem?

35. Felele Pilátus: Avagy zsidó vagyok-e én? A te néped és a papifejedelmek adtak téged az én kezembe: mit cselekedtél?

36. Felele Jázus: Az én országom nem e világból való. Ha e világból való volna az én országom, az én szolgálaim vitézkednének, hogy át ne adassam a zsidóknak. Ámde az én országom nem innen való.

37. Monda azért néki Pilátus: Király vagy-é hát te csakugyan? Felele Jézus: Te mondod, hogy én király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról. Mindaz, a ki az igazságból való, hallgat az én szómrá.

38. Monda néki Pilátus: Micsoda az igazság? És a mint ezt monda, újra kiméne a zsidókhoz, és monda nékik: Én nem találok benne semmi bűnt.

39. Szokás pedig az nálatok, hogy elbocsássak néktek egyet a husvétünnepen: akarjátok-é azért, hogy elbocsássam néktek a zsidók királyát?

Mát. 27,15., Márk. 15,6., Luk. 23,17.

40. Kiáltának azért viszont mindnyájan, mondván: Nem ezt, hanem Barabbást. Ez a Barabbás pedig tolvaj vala.

Mát. 27,21., Márk. 15,11., Luk. 23,18., Csel. 3,14.

19.

1. Akkor azért előfogá Pilátus Jézust, és megostoroztatá.

Mát. 27,26., Márk. 15,15.

2. És a vitézek tövisből koronát fonván, a fejére tevék, és bíbor köntöst adának reá,

3. És mondanak: Üdvöz légy zsidók királya! És arczul csapdossák vala őt.

4. Majd ismét kiméne Pilátus, és monda nékik: Ímé kihozom őt néktek, hogy értsétek meg, hogy nem találok benne semmi bűnt.

5. Kiméne azért Jézus a töviskoronát és a bíbor köntöst viselve. És monda nékik Pilátus: Ímhol az ember!

6. Mikor azért látják vala őt a papifejedelmek és a szolgálak, kiáltozának, mondván: Feszítsd meg, feszítsd meg! Monda nékik Pilátus: Vigyétek el őt ti és feszítsétek meg, mert én nem találok bűnt ő benne.

7. Felelének néki a zsidók: Nékünk törvényünk van, és a mi törvényünk szerint meg kell halnia, mivelhogy Isten Fiává tette magát.

8. Mikor pedig ezt a beszédet hallotta Pilátus, még inkább megrémül vala;

9. És ismét beméne a törvényházba, és szóla Jézusnak: Honnét való vagy te? De Jézus nem felelt néki.

10. Monda azért néki Pilátus: Nékem nem szólsz-é? Nem tudod-é hogy hatalmam van arra, hogy megfeszítselek, és hatalmam van arra, hogy szabadon bocsássalak?

11. Felele Jézus: Semmi hatalmad sem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna néked: nagyobb bűne van azért annak, a ki a te kezédbe adott engem.

12. Ettől fogva igyekszik vala Pilátus őt szabadon bocsátani; de a zsidók kiáltozának, mondván: Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy a császár barátja; valaki magát királylyá teszi, ellene mond a császárnak!

13. Pilátus azért, a mikor hallja vala e beszédet, kihozá Jézust, és üle a törvénytevő székbe azon a helyen, a melyet Kópadolatnak hívtak, zsidóul pedig Gabbathának.

14. Vala pedig a husvét péntekje; és mintegy hat óra. És monda a zsidóknak: Ímhol a ti királyotok!

15. Azok pedig kiáltoznak vala: Vidd el, vidd el, feszítsd meg őt! Monda nékik Pilátus: A ti királyotokat feszítsem meg? Felelének a papifejedelmek: Nem királyunk van, hanem császáruk!

16. Akkor azért nékik adá őt, hogy megfeszíttessék. Átvevék azért Jézust és elvivék.

Mát. 27,31., Márk. 15,22., Luk. 23,25.

17. És emelvén az ő keresztfáját, méne az úgynevezett Koponya helyére, a melyet héberül Golgothának hívnak:

18. A hol megfeszíték őt, és ő vele más kettőt, egyfelől, és másfelől, középen pedig Jézust.

Luk. 23,32., Luk. 23,33.

19. Pilátus pedig címet is írta, és feltevé a keresztfára. Ez vala pedig az írás: A NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA.

Mát. 27,37., Márk. 15,26., Luk. 23,38.

20. Sokan olvasák azért e címet a zsidók közül; mivelhogy közel vala a városhoz az a hely, a hol Jézus megfeszítették vala: és héberül, görögül és latinul vala az írva.

21. Mondának azért Pilátusnak a zsidók papifejedelmei: Ne írd: A zsidók királya: hanem hogy ő mondotta: A zsidók királya vagyok.

22. Felele Pilátus: A mit megírtam, megírtam.

23. A vitézek azért, mikor megfeszítették Jézust, vevék az ő ruháit, és négy részre oszták, egy részt mindenik vitéznek, és a köntösét. A köntös pedig varrástalan vala, felülről mindvégig szövött.

Mát. 27,35., Márk. 15,24., Luk. 23,34.

24. Mondának azért egymásnak: Ezt ne hasogassuk el, hanem vessünk sorsot reá, kié legyen. Hogy beteljesedjék az írás, a mely ezt mondja: Megosztottak ruháimon, és a köntösömre sorsot vetettek. A vitézek tehát ezeket művelék.

Zsolt. 22,19.

25. A Jézus kereszttje alatt pedig ott állottak vala az ő anyja, és az ő anyjának nőtestvére; Mária, a Kleopás felesége, és Mária Magdaléna.

Mát. 27,55., Mát. 27,56., Márk. 15,40., Luk. 23,49.

26. Jézus azért, mikor látja vala, hogy ott áll az ő anyja és az a tanítvány, a kit szeret vala, monda az ő anyjának: Asszony, ímhol a te fiad!

27. Azután monda a tanítványnak: Ímhol a te anyád! És ettől az órától magához fogadá azt az a tanítvány.

28. Ezután tudván Jézus, hogy immár minden elvégeztetett, hogy beteljesedjék az írás, monda: Szomjúhozom.

Zsolt. 69,22.

29. Vala pedig ott egy eczettel teli edény. Azok azért szivacsot töltvén meg eczettel, és izsópra tévén azt, oda vivék az ő szájához.

Mát. 27,48.

30. Mikor azért elvette Jézus az eczetet, monda: Elvégeztetett! És lehajtván fejét, kibocsátá lelkét.

31. A zsidók pedig, hogy a testek szombatán át a keresztfán ne maradjanak, miután péntek vala, (mert annak a szombatnak napja nagy nap vala) kérék Pilátust, hogy törjék meg azoknak lábszárait és vegyék le őket.

5 Móz. 21,23.

32. Eljövének azért a vitézek, és megtörék az elsőnek lábszárait és a másikat is, a ki ő vele együtt feszítették meg;

33. Mikor pedig Jézushoz érének és látják vala, hogy ő már halott, nem törék meg az ő lábszárait;

34. Hanem egy a vitézek közül dárdával döf meg az ő oldalát, és azonnal vér és víz jöve ki abból.

35. És a ki látta, bizonyosságot tett, és igaz az ő tanúbizonyossága; és az tudja, hogy ő igazat mond, hogy ti is higgyetek.

36. Mert azért lettek ezek, hogy beteljesedjék az írás: Az ő csontja meg ne törettessék.

2 Móz. 12,46.

37. Másutt ismét így szól az írás: Néznek majd arra, a kit általszegeztek.

Zak. 12,10.

38. Ezek után pedig kérék Pilátust az arimathiai József (a ki a Jézus tanítványa vala, de csak titokban, a zsidóktól való félelem miatt), hogy levehesse a Jézus testét. És megengedé Pilátus. Elméne azért és levevé a Jézus testét.

Ján. 7,13., Ján. 9,22., Ján. 12,42., Mát. 27,57., Márk. 15,42., Luk. 23,50.

39. Eljöve pedig Nikodémus is (a ki éjszaka ment vala először Jézushoz), hozván mirhából és áloéból való kenetet, mintegy száz fontot.

Ján. 3,1., Ján. 7,50.

40. Vevék azért a Jézus testét, és begöngyölgeték az lepedőkbe illatos szerekkkel együtt, a mint a zsidóknál szokás temetni.

41. Azon a helyen pedig, a hol megfeszítették, vala egy kert, és a kertben egy új sír, a melybe még senki sem helyeztetett vala.

42. A zsidók péntekje miatt azért, mivelhogy az a sír közel vala, abba helyezteték Jézust.

20.

1. A hétnek első napján pedig jó reggel, a mikor még sötétes vala, oda méne Mária Magdaléna a sírhoz, és látá, hogy elvétellett a kő a sírról.

Mát. 28,1., Márk. 16,1., Luk. 24,1.

2. Futa azért és méne Simon Péterhez és ama másik tanítványhoz, a kit Jézus szeret vala, és monda nékik: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová tették őt.

3. Kiméne azért Péter és a másik tanítvány, és menének a sírhoz.

Luk. 24,12.

4. Egyutt futnak vala pedig mindketten: de ama másik tanítvány hamar megelőzé Pétert, és előbb juta a sírhoz;

5. És lehajolván, látá, hogy ott vannak a lepedők; mindazáltal nem megy vala be.

6. Megjöve azután Simon Péter is nyomban utána, és beméne a sírba: és látá, hogy a lepedők ott vannak.

7. És a keszkenő, a mely az ő fején volt, nem együtt van a lepedőkkel, hanem külön összegöngyöltve egy helyen.

8. Akkor aztán beméne a másik tanítvány is, a ki először jutott a sírhoz, és lát és hisz vala.

9. Mert nem tudják vala még az írást, hogy fel kell támadnia a halálból.

Zsolt. 16,10.

10. Visszamenének azért a tanítványok az övéikhez.

11. Mária pedig künn áll vala a sírnál sírva. A míg azonban siránkozék, behajol vala a sírba;

Márk. 16,5.

12. És látá két angyalt fehér ruhában ülni, egyiket fejtől, másikat lábtól, a hol a Jézus teste feküdt vala.

13. És mondának azok néki: Asszony mit sírsz? Monda nékik: Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették őt.

14. És mikor ezeket mondotta, hátra fordula, és látá Jézust ott állani, és nem tudja vala, hogy Jézus az.

Márk. 16,9.

15. Monda néki Jézus: Asszony, mit sírsz? kit keressz? Az pedig azt gondolván, hogy a kertész az, monda néki: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nékem, hová tetted őt, és én elviszem őt.

16. Monda néki Jézus: Mária! Az megfordulván, monda néki: Rabbóni! a mi azt teszi: Mester!

17. Monda néki Jézus: Ne illess engem; mert nem mentem még fel az én Atyámhoz; hanem menj az én atyámfiaihoz és mondd nékik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez.

Zsolt. 22,23.

18. Elméne Mária Magdaléna, hirdetvén a tanítványoknak, hogy látta az Urat, és hogy ezeket mondotta néki.

Márk. 16,10.

19. Mikor azért estve vala, azon a napon, a hétnek első napján, és mikor az ajtók zárva valának, a hol egybegyűltek vala a tanítványok, a zsidóktól való félelem miatt, eljőve Jézus és megállá középen, és monda nékik: Békesség néktek!

Márk. 16,14., Luk. 24,36., 1 Kor. 15,5.

20. És ezt mondván, megmutatá nékik a kezeit és az oldalát. Örvendezének azért a tanítványok, hogy látják vala az Urat.

21. Ismét monda azért nékik Jézus: Békesség néktek! A miként engem küldött vala az Atya, én is akképen küldelek titeket.

Ján. 17,18.

22. És mikor ezt mondta, rájuk lehelle, és monda nékik: Vegyetek Szent Lelket:

23. A kiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak azoknak; a kikéit megtartjátok, megtartatnak.

Mát. 16,19., Mát. 18,18.

24. Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, a kit Kettősnek hívtak, nem vala ő velök, a mikor eljött vala Jézus.

25. Mondának azért néki a többi tanítványok: Láttuk az Urat. Ő pedig monda nékik: Ha nem látom az ő kezein a szegek helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az ő oldalába, semmiképen el nem hiszem.

26. És nyolcz nap múlva ismét benn valának az ő tanítványai, Tamás is ő velök. Noha az ajtó zárva vala, beméne Jézus, és megállá a középen és monda: Békesség néktek!

27. Azután monda Tamásnak: Hozd ide a te ujjadat és nézd meg az én kezeimet; és hozd ide a te kezedet, és bocsássad az én oldalamba: és ne légy hitetlen, hanem hívő.
28. És felele Tamás és monda néki: Én Uram és én Istenem!
29. Monda néki Jézus: Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, a kik nem látnak és hisznek.

1 Pét. 1,8.

30. Sok más jelt is mívelt ugyan Jézus az ő tanítványai előtt, a melyek nincsenek megírva ebben a könyvben;
- Ján. 21,25.*
31. Ezek pedig azért irattak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és hogy ezt hívén, életetek legyen az ő nevében.

21.

1. Ezek után ismét megjelentette magát Jézus a tanítványoknak a Tibériás tengerénél; megjelentette pedig ekképen:
2. Együtt valának Simon Péter, és Tamás, a kit Kettősnek hívtak, és Nátánél, a galileai Kánából való, és a Zebedeus fiai, és más kettő is az ő tanítványai közül.
3. Monda nékik Simon Péter: Elmegyek halászni. Mondának néki: Elmegyünk mi is te veled. Elmenének és azonnal a hajóba szállának; és azon az éjszakán nem fogtak semmit.
4. Mikor pedig immár reggeledék, megállta Jézus a parton; a tanítványok azonban nem ismerék meg, hogy Jézus van ott.
5. Monda azért nékik Jézus: Fiaim! Van-e valami enivalótok? Felelének néki: Nincsen!
6. Ő pedig monda nékik: Vessétek a hálót a hajónak jobb oldala felől, és találtok. Oda veték azért, és kivonni már nem bírták azt a halaknak sokasága miatt.
7. Szóla azért az a tanítvány, a kit Jézus szeret vala, Péternek: Az Úr van ott! Simon Péter azért, a mikor hallja vala, hogy ott van az Úr, magára vevé az ingét (mert mezítelen vala), és beveté magát a tengerbe.

Ján. 13,23.

8. A többi tanítványok pedig a hajón menének (mert nem messze valának a parttól, hanem mintegy kétszáz singnyire), és vonszsák vala a hálót a halakkal.
9. Mikor azért a partra szállának, látják, hogy parázs van ott, és azon felül hal és kenyér.
10. Monda nékik Jézus: Hozzatok a halakból, a melyeket most fogtatok.
11. Felszálla Simon Péter, és kivoná a hálót a partra, a mely tele volt nagy halakkal, százötvenhárommal; és noha ennyi vala, nem szakadozik vala a háló.
12. Monda nékik Jézus: Jertek, ebédeljete. A tanítványok közül pedig senki sem meri vala tőle megkérdezni: Ki vagy te? Mivelhogy tudják vala, hogy az Úr ő.
13. Oda méne azért Jézus, és vevé a kenyeret és adá nékik, és hasonlóképen a halat is.
14. Ezzel már harmadszor jelent meg Jézus az ő tanítványainak, minekutána feltámadt a halálból.
15. Mikor aztán megebédelének, monda Jézus Simon Péternek: Simon, Jónának fia: jobban szeretsz-e engem ezeknél? Monda néki: Igen, Uram; te tudod, hogy szeretlek téged! Monda néki: Legeltesd az én bárányaimat!
16. Monda néki ismét másodsor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-e engem? Monda néki: Igen, Uram; te tudod, hogy én szeretlek téged. Monda néki: Őrizd az én juhaimat!
17. Monda néki harmadszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-e engem? Megszomorodék Péter, hogy harmadszor is mondotta vala néki: Szeretsz-e engem? És monda néki: Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged. Monda néki Jézus: Legeltesd az én juhaimat!
18. Bizony, bizony mondom néked, a mikor ifjabb valál, felövezéd magadat, és oda mégy vala, a hova akarád; mikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezedet és más övez fel téged, és oda visz, a hová nem akarod.

2 Pét. 1,14.

19. Ezt pedig azért monda, hogy jelentse, milyen halállal dicsőíti majd meg az Istent. És ezt mondván, szóla néki: Kövess engem!
20. Péter pedig megfordulván, látja, hogy követi az a tanítvány, a kit szeret vala Jézus, a ki nyugodott is ama vacsora közben az ő kebelén és monda: Uram! ki az, a ki elárul téged?

Ján. 13,23.

21. Ezt látván Péter, monda Jézusnak: Uram, ez pedig mint leszen?
22. Monda néki Jézus: Ha akarom, hogy ő megmaradjon, a míg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem!

23. Kiméne azért e beszéd az atyafiak közé, hogy az a tanítvány nem hal meg: pedig Jézus nem mondta néki, hogy nem hal meg; hanem: Ha akarom, hogy ez megmaradjon, a míg eljövök, mi közöd hozzá?
24. Ez az a tanítvány, a ki bizonyágot tesz ezekről, és a ki megírta ezeket, és tudjuk, hogy az ő bizonyágtétele igaz.
25. De van sok egyéb is, a miket Jézus cselekedett vala, a melyek, ha egyenként megiratnának, azt vélem, hogy maga a világ sem foghatná be a könyveket, a melyeket írának. Ámen.

Ján. 20,30.